top Litera

Primul număr a apărut în august 2016.
Următorul număr va apărea în luna noiembrie 2024.
An VIII, nr.3 / 2024

ÎN ACEST NUMAR

Gabriel Moldovan
Maria Ciurea
Victor Nicolae Ciobanu
Teodora Ujică
Oana Belean
Alexandra Precup
Alexandra Mureşan
Daria Cifu
Andreea Irimescu

Litera

Revista conține textele create în tabăra de scriere creativă din cadrul proiectului „**Povești în culoarea copilăriei**”

Îndrumător: scriitorul **Cosmin Perța**

CUPRINS

03 **Lola-Lol sau Mitzy și Jorj**, de Gabriel MOLDOVAN

06 **Mitzi și ceasornicarul**, de Maria CIUREA

08 **Mitzi Bastet salvează timpul**, de Victor Nicolae CIOBANU

11 **Timpul pierdut**, de Teodora UJICĂ

14 **Miți, pisică fidelă**, de Oana BELEAN

15 **Fata babei și Fata moșneagului**, de Alexandra Renata PRECUP

17 **Norocel**, de Alexandra MUREȘAN

19 **Ceasornicarul-Muzician și Pisica-Poetă**, de Daria CIFU

26 **Pierdută printre oameni**, de Andreea-Ioana IRIMESCU

Foto Coperta fata si spate - **Alena Darmel** / pexels.com
Ilustrații interior: **Dalle-3**

Primul număr a apărut în august 2016.
Următorul număr va apărea în luna noiembrie 2024.
An VIII, nr.3 / 2024

Lola-Lol sau Mitzy și Jorj

de **Gabriel Moldovan**

Secundele sunt bătute cu zgomot de un orologiu cu cuc. Micuța inimioară însă bate mai repede. Se face către ora nouă și un fior de neliniște străbate blănița albă. Începe de la coadă, merge la urechi și se întoarce înapoi la coadă. Teama își întinde rădăcinile. Și dacă, omul ei preferat nu se va mai întoarce?

"Ciao Mitzy. Ne vedem mai târziu!" spune Jorj trăgând ușa după el, apoi o încuie de trei ori.

Mitzy îl urmărește pe Jorj cum devine tot mai mic pe străzile pietruite, și mărginite cu case vechi din cărămidă roșie. Năsucul lipit de geam desenează o inimioară străvezie.

"Știi tu oare, unde merge omul meu în fiecare zi?"

"Nu știu, Lol. Dar sunt sigură că se întoarce!" îi răspunde mătușa Bianca, căutând să răspundă nu întrebării îmbrăcate în cuvinte, ci celei ascunse în vocea tremurândă. Lol este de fapt Mitzy, dar mătușa Bianca nu poate pronunța litera "M" și Itzy e un nume așa nepotrivit pentru o domnișoară aristocrată. Așa că mătușa Bianca, care este o cotofana, a venit într-o zi cu verdictul: 'De azi te va chema Lola!'

"Bianca, oare nu ai putea tu să îl urmărești? Sunt așa de curioasă unde merge… ce face…"

"Adică o urmărire ca într-o poveste cu spioni. Lol, e o idee grozavă. Facem."

Mitzy-Lola se uită la ceasul de pe hol și îi numără ticurile. Caută să-și liniștească muzica din piept. Aceasta e doar puțin mai mică. Ce face Jorj când nu e acasă? Unde merge? Și de ce nu o poate lua cu el?

Restul zilei o petrece în cabina de duș, făcând o baie delicioasă cu spumă. Cineva străin de aceste obiceiuri Lol-esti, dacă ar vedea scena, s-ar întreba fără doar și poate dacă e posibilă o cabină de duș cu hidromasaj. Așa de tare toarce Mitzy de plăcere și auto-răsfăț.

Mai spre căderea serii, Jorj se întoarce cu bunătățuri. Mitzy primește o pungă întreagă de marshmallow. "Hai să citim! Vrei?" o întreabă mai apoi.

Un salt și Mitzy e deja pe genunchii săi. Se învârte de trei ori, face biscuiți pentru a-și pregăti locul și apoi se culcușește.

* * *

Tic-tac, tic-tac… curg cu zgomot secundele din orologiul de pe hol. Pum-pum, pum-pum, pum-pum… bate inimioara cu putere. De dincolo de geam, mătușa Bianca îi face cu ochiul. 'Avem totul sub control,' pare să spună. Văzând-o din profil, Lola se întreabă dacă mătușa Bianca poate închide doar un ochi sau trebuie să îi închidă pe amândoi. Inimioara continuă pum-pum, puum-puum, puuum-puuum.

"Salut Mitzy. Ne vedem mai târziu!" spune Jorj trăgând ușa după el și închizând-o de trei ori. Bianca își deschide aripile iar din geam Mitzy surâde ca o Monalisă. Azi, pașii lui Jorj vor fi numărați din înaltul cerului. E fără scăpare. Secretul lui va fi demascat.

O urmărește de pe pervaz, pe mătușa Bianca cum se ridică în zbor, pentru a-l urmări pe omul ei pe străzile întortocheate. Dar orele trec greu când îți faci griji. Cam trei pum-uri pentru un tic și încă pe atâta pentru un tac.

Trebuie să mă calmez. Așa că își face de lucru cu un fir de ață roșie ce iese din covor. Îl prinde grijuliu între lăbuțe, dar mintea îi rămâne tot la Jorj și la mătușa Bianca. Se întreabă unde ar putea merge Jorj și ce să facă acolo. Poate că Bianca îi va aduce în sfârșit răspunsurile mult așteptate. Până să se întoarcă la joaca ei, perdeaua are franjuri. Cum am ajuns de la firul din covor aici la perdea? Mitzy-Lola își privește dojenitor gheruțele ascuțite ce dau ușor impresia că ar avea o viață a lor. Neobrăzatelor, le dojenește aceasta.

Toink-toink vibrează geamul. Mătușa Bianca s-a întors din filajul ei. Penele ei albe și negre strălucesc în soare. Lola o privește cu nerăbdare, căutând să citească în ochii ei micuți răspunsurile.

Îi face semn din plisc să se întâlnească în curtea din spate.

"Am urmat fiecare pas al lui Jorj", spune mătușa Bianca, sărind de pe balustradă pe prima treaptă. "S-a dus într-un loc fascinant, Lol. O casă imensă unde locuiesc puzderie de omuleți mici. Intrarea e ascunsă într-o alee laterală. Dar o dată intrat pe ușă nu l-am mai putut urmări." Lola tresare la misterul ce se adâncește.

"Omuleți mici? Alee laterală?"

Mătușa Bianca dă din cap a of-of, clănțănind cu rapiditate pliscul. "Îți zic eu. Ceva nu lucește cum trebuie în toată povestea asta."

Lola e și mai curioasă, dar se simte și ușurată pentru întâia oară după nu știu câte zile. Lăbuțele mici și pufoase îmbrățișează cotofana. "Mulțumesc! Ești cea mai bună mătușă din lume."

"Oricând, Lol. Oricând."

Restul zilei, nu mai are răbdare pentru o baie delicioasă cu spumă. În schimb, își privește cum unghiile ies și intră cu viteză în tecile lor, făcând sute de înțepături în pernuțele moi de marshmallow. Perdeaua e ferfeniță cam de o treime, iar ei nu-i plac lucrurile pe care nu le are sub control. Și ele încep cu plecările lui Jorj. Pentru că dacă el nu ar pleca, perdeaua nu ar fi așa.

Restul zilei, nu mai are răbdare pentru o baie delicioasă cu spumă. În schimb, își privește cum

unghiile ies şi intră cu viteză în tecile lor, făcând sute de înţepături în pernuţele moi de marshmallow. Perdeaua e ferfeniţă cam de o treime, iar ei nu-i plac lucrurile pe care nu le are sub control. Şi ele încep cu plecările lui Jorj. Pentru că dacă el nu ar pleca, perdeaua nu ar fi aşa.

Mai spre căderea serii, Jorj se întoarce binedispus. “Mitzy, ţi-am lipsit chiar atât de tare?” o întreabă pe un ton mustrător la vederea lucrăturii din zdrenţe. Mitzy îi evită privirea, apoi este luată în braţe. Şi pentru întâia oară, realizează ceva. De adevăratelea, pe lângă mirosul lui de om se mai disting multe alte mirosuri care nu sunt ale lui. “… puzderie de omuleţi mici” îi răsună în cap vocea mătuşii Bianca.

* * *

Determinată să afle adevărul, Mitzy hotărăşte că trebuie să-l urmărească pe Jorj. Se trezeşte devreme şi se ascunde în coşul de rufe. Când Jorj pleacă, Mitzy iese pe uşa din spatele casei, sare gardul şi îl urmează discret, ca un urmăritor profesionist, având grijă să nu fie văzută.

Drumul o poartă pe alei înguste şi pieţe aglomerate, până când domnul Jorj se face pierdut. Mitzy-Lola e disperată. Aproape e călcată pe codiţă de un biciclist. În jur, totul e un iureş nebun.

Mitzy-Lola se întoarce dezamăgită acasă, simţind greutatea eşecului în fiecare pas. A reuşit să afle un mare nimic. Acasă, îşi face iar de lucru cu firul roşu din covor. Până să îşi dea seama, franjurii din perdea urcă până la jumătate.

„Trebuie o planificare mai bună,” îi spune pe înserat mătuşii Bianca. „Nu mai pot trăi cu lucrurile care o iau razna în felul ăsta.”

* * *

Dimineaţa, se ascunde iar în coşul de rufe, aşteptând plecarea lui Jorj. După ce acesta iese din casă, Mitzy iese discret şi îl urmează ca o umbră până când calea îi este tăiată de trei câini.

„Dar ce avem aici?” latră cel negru, din mijloc. Are o privire şireată. Botul îi este brăzdat de o cicatrice adâncă.

„Da, da, ce avem aici?” latră cel portocaliu, din dreapta. Privirea lui e doar de prost.

„O gustare...” latră şi cel cenuşiu, din stânga. Caută cu privirea aprobarea celui din mijloc – Şefu’ lor.

„Da ce avem noi aici? O gustare...” îi îngână Mitzy pe un ton batjocoritor. „Lol, ce-am mai râs... Nu am timp de nişte nătărai ca voi!” îi pune la punct. „Am o misiune importantă. Dar ziceţi o zi şi un loc şi mă ocup de voi.” Gheruţele ca nişte bisturie sunt extinse la maxim.

Mai întâi se simte o uşoară ezitare. Pesemne nu se aşteptau la asemenea răspuns. Cenuşă şi Portocală caută din priviri la Funingine. Acesta începe să râdă. Râd şi ceilalţi doi. Apoi, o labă este pusă în faţa alteia, şi tot aşa o alta o urmează, tăind puţin câte puţin din distanţa până la ghemul alb.

„Eu sunt Urâtul!” se prezintă Funingine.

„Eu sunt Bunul!” se prezintă Portocală.

„Iar eu, Răul!” zice Cenuşă.

Pum-pum, pum-pum. Mitzy aşteaptă inevitabilul. Îl va ataca mai întâi pe şeful lor, dar trebuie să fie atentă şi la ceilalţi doi nătărai. ‘Dar nu azi,’ îşi spune, chiar în momentul în care un scuter îşi face drum prin gaşca de bătăuşi. Profitând de neatenţia acestora, Mitzy se transformă într-o jucărie neînsufleţită. Un Pinocchio jegosit şi fără nas. O superputere care uite: se dovedeşte super-utilă.

„Unde a dispărut?” întreabă surprins Urâtul.

„Unde? Unde?” continuă ca un ecou Bunul.

„Nu ne va scăpa” zise Răul, căutând din priviri aprobarea Urâtului.

Câinii încep să adulmece şi nu înţeleg cum e posibil să-i simtă mirosul atât de tare dar să nu o vadă nicăieri. Ca doar nu s-o fi transformat într-o piatră sau în Pinocchio-ul fără nas.

Trebuind să se ferească din drumul altui scuter, trio-ul se dă bătut.

„Nu am reuşit nici azi, mătuşă Bianca,” îi spune ea. „Trebuie să găsesc o altă cale. Nu pot să mă tot poticnesc mereu. Trebuie să aflu adevărul.”

Coţofana clatină din cap cu înţelepciune. „Nu te descuraja, Lol. Eşti din ce în ce mai aproape. Trebuie doar să ai răbdare şi să nu renunţi. Mâine vom găsi o soluţie mai bună.”

Mitzy-Lola se simte încurajată de vorbele mătuşii Bianca. Îşi face planul cu grijă pentru a doua zi, hotărâtă să nu se mai întoarcă acasă fără răspunsuri. Are nevoie de o strategie nouă, poate chiar de ajutorul mătuşii Bianca. În ciuda eşecurilor, se simte încrezătoare. De adevăratelea a fost destul de grozav

să-i păcălească pe cei trei. Poate chiar mai grozav decât să îi fi înfruntat direct.

Restul după-amiezii, Lol alege să stea departe de firul roșu care inevitabil conduce la perdeaua facută franjuri. În schimb, exersează transformarea în tot soiul de jucării care s-ar putea dovedi inspirate pentru diverse situații. Mingea săltăreață o încântă cel mai mult. În felul ăsta aș putea să mă și deplasez, nu doar să stau degeaba.

* * *

Următoarea zi, reușește să-l urmărească pe Jorj până în același loc ca în ziua precedentă, o alee îngustă și întortocheată. Dar, din nou, îl pierde din vedere.

„Fațaaa stângaaa, Fațaaa stângaaa" se aude din înaltul cerului. Lol e recunoscătoare pentru prietenie și urmând indicațiile mătușii Bianca, intră la timp pe aleea pe care cotise Jorj – protejatul ei. La timp ca să-i vadă colțul la pardesiu. Și ușa grea ce se închide în urma lui. Printre gratiile geamurilor întredeschise, se aude un iureș de râsete și țipete. Ca la balamuc. Deasupra ușii, o tablă neagră cu litere groase – aurii.

„Oooo... Rrrr... Fa... Eeee... La... Iiii... Na... Ta... Orfeeee... li... nat" descifră Mitzy-Lol. 'Ce grozăvie o fi și asta?'

E clar. Locul se cere cercetat. Dar cum? Geamurile sunt prea sus. Ușa e închisă. Mitzy patrulează de-a lungul clădirii, rezolvând ecuații de balistică și calcule de incidență. Mirosul lui Jorj devine tot mai slab și în capătul aleii apar dulăii de ieri. Îi știe. Portocală, Cenușă și Funingine. Își zic Bunul, Răul și Urâtul. Pum-pum, pum-pum, pum-pum bate toba din piept. O fixează cu privirea. Când o recunosc, o iau la galop către dânsa. Poate că azi nu va mai avea de ales, decât să-i înfrunte.

Totul pare pierdut. Ușa se întredeschide și Mitzy - tusti pe ea și apoi pe niște scări albe.

„Heeei!" strigă un bărbat cu chipiu în urma ei. Nu mai aude și partea cu „Câinii nu au voie aici!" și nici zgomotul unui coș de gunoi aruncat spre urmăritori.

Mitzy-Lola-Lol cercetează coridor după coridor, etaj după etaj, căutând după mirosul cunoscut. Găsește multe mirosuri familiare, însă nu și pe cel dominant, al lui Jorj. Pe unul din geamuri, o vede pe mătușa Bianca desenând cercuri pe cer. Lol nu se simte singură.

Mâinile unui copil pistruiat caută să o înhațe. Le evită la secundă. Prinzând urma de miros cunoscut, intră într-o sală mică și apoi într-un amfiteatru. Acolo se ascunde sub armata de scaune.

Fix acolo - pe scenă, înconjurat de 'omulețiii mici' se află Jorj. Sunt îmbrăcați caraghios și își vorbesc ciudat, punctând cu câte un Arghhhh pe ici pe colo. „Până aici ți-a fost, Peter Pan, Arghhh" zice un copil care are o sabie și un ochi acoperit cu ceva negru. „Da, da, nu mai ai scăpare, Arghh-arghh!" îi țin alții isonul. Hmm, deci asta face omul meu când e plecat. Oamenii ăștia au niște distracții tare prostesti. Nu-mi convine, daaaaar... dacă Jorj e fericit atunci și Lola face biscuiți și toarce.

* * *

„Ciau Mitzy. Ne vedem mai târziu!" spune Jorj trăgând ușa după el și o încuie de trei ori, ca de obicei.

Apoi se face tot mai mic pe străzile pietruite, și mărginite cu case vechi din cărămidă roșie. Mica Monalisă din geam își poate imagina în detaliu tot drumul până la casa cu gratii la ferestre, precum și bucuria pe care Jorj – omul ei preferat le-o aduce omuleților mici. Și când Jorj e fericit, o face și pe ea fericită. Ceea ce nu-i deloc un târg rău.

Se gândește la Mătușa Bianca. La ajutorul pe care îl primești de la cei dragi. Gândul îi zboară și la Bunul, Răul și Urâtul, la faptul că uneori câștigi lupta atunci când alegi să nu o porți. Cu coada ochiului vede perdeaua făcută franjuri și nu-i place deloc când își pierde controlul. Dar acum e ceva schimbat. Gheruțele ies și intră la loc doar când vrea Ea să facă asta. Altfel nu.

Năsucul lipit de geam desenează o inimioară străvezie, în care Lol scrie cu gheruța:

JORJ

Mitzi și Ceasornicarul

de **Maria Ciurea**

Ușa se închide în urma bătrânului ceasornicar. Așa se întâmplă zi de zi, încă de când a adus-o pe Mitzi acasă – dimineața, la ora 7 și niciun minut mai târziu (da, printre multele sale talente, pisica noastră știe să citească ceasul, v-ați prins, pentru că stăpânul ei e ceasornicar), el pleacă de acasă. Dumnezeu știe unde se duce, dar se întorcea abia la apusul soarelui, obosit și fără chef de joacă.

Mitzi înconjoară sufrageria legănându-și nervos coada. Sunt deja doi ani de când omul ăsta a găsit-o în mijlocul străzii, un pui zgribulit și înfometat, și a adus-o în casa în care locuia singur. Iar ea nu știa unde pleacă în fiecare zi. Ce să mai zică, nici nu știa cum îl cheamă, ci doar că în tinerețe repara ceasuri și așa reușise să cumpere casa asta enormă și goală. Da, uneori omul vorbea cu pisica lui, așa cum facem toți.

În drumul ei, își agață iar unghiile în perdea. Se zbate din ce în ce mai mult, până se înfășoară în ea cu totul. Nu mai vede nimic. Aude doar „poc”, apoi perdeaua cade.

- Stăpânul meu nu va fi încântat de asta, dar o s-o repare și cu asta, basta! își zice Mitzi în timp ce reușete într-un final să iasă la lumină, transformându-se într-o minge și rotindu-se pe parchet.

Unghiile astea ale ei – mereu ceasornicarul le tăia seara, iar dimineața erau din nou uriașe. Zgâria totul în calea ei: parchetul, mobila, iar perdelele? Au fost schimbate de cel puțin 100 de ori de când e acolo. La un moment dat, nici nu o să mai cumpere unele noi.

Vine cel mai frumos moment al zilei pentru Mitzi – ușa se deschide, iar stăpânul ei intră în casă. Fără să se uite la ea, se întinde pe canapea. Mitzi vine pregătită să „facă biscuiți” pe spatele lui – doar se știe ca ea face cel mai bun masaj, a fost stabilit chiar la Congresul Mâtzelor din 2023! Până să se apuce de treabă, vede că ceasornicarul deja sforăie de tremură pereții.

- Asta e ciudat, el niciodată fără al meu masaj nu s-a culcat! își zice Mitzi și coboară de pe canapea, înfigându-se cu unghiile în parchet. Din nou. Se transformă în mașinuță electrică și iese din încurcătură.

Nu înțelege de ce ceasornicarul e așa de mohorât și îngândurat în ultima vreme. Trebuie să facă ceva – să vadă unde merge el în fiecare zi și să îi rezolve problemele.

Are nevoie de un plan, iar orice plan bun începe cu o baie fierbinte. Cum v-ați prins deja, Mitzi nu e ca alte pisici – îi plac mult băile lungi, în care își poate pune gândurile în ordine. Mâine o să plece cu ceasornicarul – se va face mică, o minge de ping-pong, un șoricel de plastic, apoi o mașinuță cu telecomandă. Va afla, în sfârșit, ce face omul la care ea ține cel mai mult și va vedea ce îl face să fie așa de nefericit.

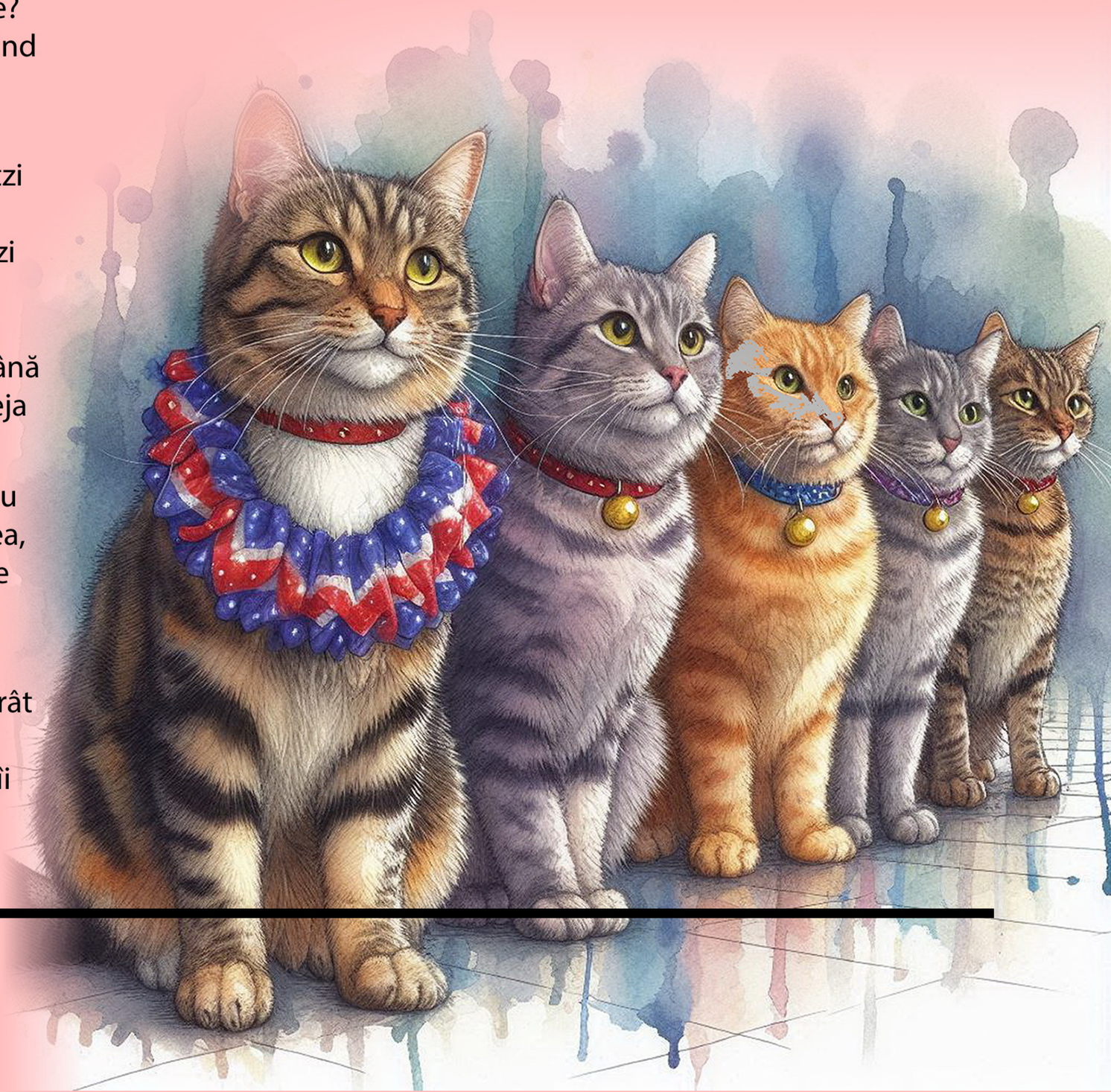
- Oare asta trebuie să fac, sau e mai bine să nu-mi fac de cap?

Toată noaptea s-a zvârcolit în culcușul ei, gândindu-se la ce are să facă mâine. Nu a adormit decât atunci când primele raze de soare au început să iscodească sufrageria, iar nu dup mult timp, ceasorniacrul s-a trezit. Ca de obicei, și-a băut cafeaua, s-a îmbrăcat și a dat să iasă pe ușă, fără să o observe pe Mitzi-mingea-de-ping-pong în spatele său.

Ce ușor e să te rostogolești, răspunsuri la probleme să găsești! Își spune pisica și chiar atunci un câine vine, o ia pe Mitzi-mingea-de-ping-pong în gură și fuge cu ea în direcția opusă.

Ce are să facă acum? Efectul super-puterii ei va trece curând, iar apoi va fi doar o pisică în gura unui ciobănesc german și cu toții știm că asta nu se poate termina bine. Chiar atunci, îi vine o idee și se transformă în șarpe de plastic. Câinele scapă șarpele din gură și dus este. Acum, unde e ceasornicarul? Mitzi se uită în jur și pe copac vede un ceas. Apoi, în față, pe alt copac, un alt ceas. Pornește la drum.

Aleargă și, când trebuie să o ia la stânga, zărește un colț din pălăria ceasornicarului. În sfârșit, l-a prins din urmă. Se transformă în mașinuță și accelerează, când în fața ei, un perete pufos se înalță. Sunt chiar membrii Consiliului Mâtzelor, din care Mitzi a fost exclusă acum o lună!

- Vai, dacă nu e chiar Mitzi, prietena noastră cea mai bună! Te-am văzut când te-ai transformat în mașinuță! miaună președinta Consiliului.

- Unde crezi că te duci? Arată-ți forma pisicească, lașo! miaună și secretara Consiliului.

Mitzi nu știe ce să facă, mașinuța se tot rotește în cerc. Nu are decât o variantă – să se transforme iar în pisică și să toarcă pe lângă ele – la urma urmei, nu era ea o pisică sociabilă?

- Fetelor, să ne înțelegem, eu cu voi nu am nimic! Haideți să ne împăcăm și să vorbim un pic!

- Pfff, Mitzi, așa ușor crezi că uităm ce ai făcut?

- Da, o lună ai fost prietena noastră și ai fugit cu motanul Marcelei. Crezi că asta se uită?

- Uitați, fetelor, Marcela vine și pare supărată, să nu o ignorăm pentru o bârfă exagerată!

Consiliul Mâțelor își mută privirea de pe Mitzi, iar ea se trasnformă în avion cu telecomandă și zboară peste ele.

Aterizează pe o stradă necunoscută, iar acolo vede ceasul luminat al unei farmacii. Mai departe, un om cu ceas pe încheietură - stăpânul ei! Se trasnformă în șoricel de plastic dar, dintr-o dată, o pasăre se repede la ea și o duce în înaltul cerului, apoi în cuibul ei plin de pui. E ciugulită din toate părțile și efectul super-puterii va trece rapid – va deveni iar pisică și le va dărâma cuibul. Se gândește la toate jucăriile pe care le știe, dar niciuna care să o scoată din încurcătură nu îi trece prin cap.

Dintr-o dată, o altă pasăre aterizează în cuib – tatăl-păsăroi.

- Iar ați umplut cuibul de prostii? Și așa abia avem loc și ăsta nici măcar nu e un șoarece adevărat. O apucă pe Mitzi-șoricelul-de-plastic în cioc și o aruncă pe pământ.

Mitzi se trezește în mijlocul unui cerc de scaune pe care stau tot felul de oameni. Reușește să se ascundă, apoi se transformă iar în pisică. La fix. Își recunoaște imediat stăpânul. Deci, aici venea el în fiecare zi! Dar de ce?

- Așadar, pentru a oferi o viață sănătoasă și lungă pisicilor voastre, nu aveți decât să le gătiți după rețete organice. Apoi, vă trebuie haine de mătase, că doar nu sunt simple animale, să stea dezbrăcate! Ar fi bine să le construiți și o casă a lor, mai mare decât a voastră, pentru a nu se simți neglijate! A, și nu uitați să le mai dați și bani de buzunar din când în când, au și ele preocupările și viața lor, nu se știe când au nevoie de ei! Doar nu vreți să se facă de râs în lumea pisicească!

Cerințele continuau la nesfârșit și Mitzi înțelegea acum de ce stăpânul ei e atât de supărat și de ce își vânduse deja jumătate din ceasurile de acasă – voia să îi ofere cea mai bună viață, dar nu avea bani pentru asta. Ce nu înțelegea el, de fapt, e că cea mai bună viață pentru Mitzi e aceea în care el se află în fiecare zi acasă.

Fără să stea pe gânduri, pisica merge la ceasornicar și încpe să îl tragă de un crac al pantalonului. Uimit, dar prea obosit să se opună, se ridică și o urmează. În urma lor se aude doar:

- Dar, domnule Time, unde plecați? Nu ați achitat integral cursul nostru „Happy cat, happy life”! Profitați de reducere acum sau niciodată!

Mitzi se transformă în trotinetă și îl duce pe stăpân acasă, fără să se uite înapoi.

Când ajung, stau amândoi pe canapea, iar Mitzi face biscuiți pe mâinile domnului Time. Astăzi, au înțeles amândoi cât sunt de iubiți și cât de mult înseamnă asta. Și că uneori e mai ușor decât suntem dispuși să înțelegem.

Mitzi Bastet salvează Timpul

de **Victor Nicolae Ciobanu**

Ușa apartamentului de la etajul trei se deschide greu. De câteva zile iala s-a stricat și bătrânul învârte în gol de câteva ori cheia. Ușa grea din lemn scârțâie puternic și bătrânul abia intră în casă. E obosit și are hainele murdare și pline de pete de ulei. Mitzi îl așteaptă pe hol, dar el abia o vede. Își dă jos cu greu papucii. Se sprijină de perete. Încearcă să-și pună haina pe cuier, dar nu reușește. Haina cade lângă ușă. Aruncă o privire scurtă sprea ea, dar o lasă acolo. Se duce spre dormitor. O atinge pe Mitzi pe cap, dar foarte scurt și mecanic. Intră în dormitor și închide ușa. Peste puțin timp, iese din dormitor și merge spre bucătărie. la cutia cu granule de pisică și îi umple lui Mitzi vasul. Îi completează celălalt vas cu apă și pleacă înapoi în dormitor. Trage ușa după el. Se aruncă în pat. Peste câteva minute începe să sforăie. Mitzi se duce glonț la haina căzută din fața ușii. O miroase. Simte același miros de ulei de motor și vede aceleași urme de noroi. De două săptămâni, povestea asta se repetă în fiecare noapte.

"Curiosity killed the cat,
But satisfaction brought It back."

Seară de seară
Imediat după apus
Când ți-e lumea mai dragă
Când încep eu să mă joc
Tu pleci.
De ce mă necăjești?
Arăt eu ca un câine?
Așa mă tratezi?
Eu nu sunt sclava ta
Eu sunt karma ta
Să mă numești tu Mitzi?
Când eu sunt Bastet,
Sora lui Ra,
Pisica templului lui Amon?
Mitzi? Mai multă inspirație n-ai?
Vai de capul tău, bătrâne!
Mai cheamă ș-un câine,
Că de n-ai fi blând,
De n-ai fi bun,
mi-aș ascuți ghearele
în gâtlejul tău plăpând,
Dar, bun ești
Prea bunule
Mult prea bun.
Mă tratezi ca pe-o regină
Mă rog, aproape regină
Pentru că nu-mi spui tot.
Să ai secrete?
Asta nu-i iubire.
Să pleci tu noapte de noapte
Când ți-e lumea mai dragă
Când am eu chef de joacă?
Să mă lași aici cu toate ceasurile
Să ticăie tic-tac, tic-tac,
Curge picătura tic-tac, tic-tac,
Să-mi ticăie toate deodată
Să le privesc deodată
Să văd cum curge timpul de încet
s-aștept o veșnicie
Dar, nu. A venit timpul să aflu.
Unde pleci tu? Unde dispari, oare?
Și de ce așa de brusc, în zare?
Gata! Am vorbit destul.
Mai bine să trag cu urechea.
Se-aude ceva.
Îți știu eu pașii
Cum calci
Cu dreptul mai apăsat
Ca un ceas stricat
Tu ești, deci.
Să mă pregătesc.
Cum îmi stă blana?
Arăt bine pentru vârsta mea.

Din nouă vieți
În viața mea n-am pierdut nici una
Dar, nu mai pot
Mă roade și pe mine
Să aflu, să știu și eu
Unde merge Papi-al meu
Și ce-i în sufletul lui greu
De pleacă noapte de noapte
Ziua doarme
Noaptea umblă
S-a îndrăgostit stăpânul meu?
La vârsta lui?
Venerabilul meu Papi
Cel mai bun ceasornicar din țară
Ce-i cu Papi-al meu
De-i trist în țară?
Sărăcuțul Papi
nu spui nimic.
Atâtea ții în tine.
Dar, las că aflu
Mâine nu-i poimâine
Și ieri a fost demult
Acum e timpul
A bătut ceasul
Care din ele?
Ceasul cu cuc.
Cel mai vechi ceas din casă,
Singurul de nădejde.
Restul, mai rămân în urmă.
Mâine plec.
M-am pregătit prea mult.
A sosit clipa.
Atenție! Vine pisica.
Voi fi iarăși ce am fost
Și mai mult decât atât,
Eu, Bastet, fiica lui Amon Ra,
Zeița Egiptului,
Cea cu 9 vieți,
Felina ideală
Visul nopții de vară.

A doua zi, la prânz, bătrânul s-a jucat cu Mitzi mult timp. A stat cu ea pe canapea, a mângâiat-o, iar ea s-a urcat pe pieptul lui și l-a masat. Știa ea foarte bine unde stă energia negativă, iar inima lui era întunecată cu griji. Ceva o neliniștea și era prima oară în două săptămâni când bătrânul își făcuse timp să stea mai mult cu ea. Părea că își ia la revedere și asta o neliniștea. La noapte va pleca. Tot planul e pregătit. Va face o baie pe la ora cinci, își va mai ascuți încă o dată unghiile în dulapul din sufragerie, iar apoi se va furișa în geanta cu scule a bătrânului și se va transforma într-o jucărie. Zis și făcut. Totul a decurs conform planului. Înainte să se ascundă în geanta mare cu scule de reparat orologii, Mitzi a reușit să facă o mică ruptură în geantă, cât să aibă aer și să vadă prin ea.

Imediat după apus, bătrânul a luat geanta și a plecat repede din casă. Era atât de agitat, că uitase să se încalce și a plecat în șlapi. S-a întors repede să se încalțe și a alergat cum a putut el mai bine pe scări. A trecut strada și s-a dus în capătul aleii dintre blocuri. Acolo, în intersecție, îl aștepta un Mercedes negru și o mașină de poliție. Bătrânul s-a urcat epede în spate, l-a salutat aproape inaudibil pe șofer, iar mașina a pornit în viteză cu escorta poliției în față, cu girofarul aprins. Mitzi era mai mult decât uimită de toate astea.

Nu peste mult timp, mașina a oprit direct pe pista unui aeroport și bătrânul a coborât repede și a luat geanta. Acolo era un avion cu motorul porrnit și bătrânul a urcat direct în el. S-a așezat pe fotoliu, în zona de business și a pus geanta lângă el. Avionul a decolat imediat și în aproape două ore a aterizat. Mitzi adormise, dar s-a trezit brusc când a auzit că oamenii din jur vorbeau în engleză.

Bătrânul a fost escortat cu o altă mașină și a ajuns în fața unei clădiri astronomice. Acolo a urcat repede treptele și a intrat în clădirea impunătoare a observatorului regal din Greenwich. O delegație l-a preluat pe bătrân și a fost dus într-un laborator astronomic, unde se afla cel mai vechi ceas astronomic din lume. Mitzi se uita uimită prin geantă. Când nimeni nu era atent, a ieșit repede din geantă și s-a strecurat în spatele unei vaze mari cu flori. De acolo putea să observe tot și nu puțină i-a fost surprinderea când a recunoscut printre cei aflați acolo, mari oficialități din lume, oameni pe care i-a văzut numai la televizor.

Mitzi era surprinsă. Lângă stăpânul ei stăteau umili chiar președintele României și președintele Americii. Pe cât era de înalt, președintele României se făcuse mic pe lângă stăpânul ei. Tot îl auzea că zicea ceva de ordinul național "Steaua României". Președintele Americii îi strângea mâna bătrânului ceasornicar, dar uitase să-i mai dea drumul și să-l lase să lucreze. Un domn ce părea mai apropiat de președinte, reușise să-i ia elegant mâna și să-l îndepărteze de ceasornicar. Cum s-a văzut desprins din mâna lui, ceasornicarul s-a apucat să lucreze la ceasul astronimic și să facă măsurători. Mitzi era uimită. Atunci a înțeles de ce stăpânul ei venea acasă obosit în zori de zi și plin de pete de ulei pe haine.

Mitzi era deșteaptă și poligloată, ca toate pisicile din înalta clasă a Egiptului Antic. Reușise să înțeleagă deja cam despre ce e vorba. Oamenii din jur erau panicați și vorbeau cu toții despre comprimarea timpului. După calculele lor, ziua de 24 de ore avea acum 16 ore și se tot micșora până ce oamenii ar putea să rămână fără timp. Dar, asta se întâmplase și pe vremuri, în Egiptul Antic, înainte ca oamenii să termine piramidele. Și atunci, ca și acum, cu toții au vrut să facă prea multe, într-un timp cât mai scurt și au uitat de ritmul firesc al vieții. Atunci zeul Heh, ajutat de zeul Thoth au decis să se răzbune pe oameni pentru că batjocoresc timpul și le-au micșorat zilele și nopțile, astfel încât cu toții erau din ce în ce mai disperați pentru că simțeau că au atâtea de făcut și nu le-ajunge timpul.

Vai, de mine
Ce trist, ce grav
Ce bine că sunt
Ce mirare că sunt
Eu, pisica pisicilor
Felina felinelor
Suprema Bastet
Cea cu stea în frunte
Acum am înțeles
Totu-l are sens

De ce stăpânul meu,
Dragul meu Papi,
Pleacă noapte de noapte
Să oprească timpul.
Ce om bun și priceput!
Ce om răbdător
Cum să nu-l ajut când știu atâtea
Și atâtea
Prea multe pentru o pisică.
Mult prea multe

Mitzi se gândea deja la un plan. Era un plan greu și complicat. Era primejdios, dar n-avea de ales decât să înfrunte primejdia, iar de va pieri, ar mai fi avut încă opt încercări. Trebuia să ajungă numaidecât la British Museum și să caute papirusul cu vraja folosită pentru decomprimarea timpului. Dacă nu reușa, atunci trebuia să caute tăblița sumeriană cu aceeași vrajă. Avea două opțiuni și asta o liniștea și îi dădea mai multă încredere. Dar, dacă nu va reuși? E totuși o pisică. Cum să treacă nevăzută prin toate ușile securizate?

Nu cred că voi reuși
N-am cum
Orice-aș face
N-am cum
Nu văd nici o scăpare
Nici o ieșire
Doar o intrare
Intru în muzeu
Dar, nu sunt zeu,
Să mă fac nevăzută
Trebuie să-ncerc
Poate reușesc
Măcar să încerc
Încercarea nouă vieți are.

Prima dată a dat un BMW negru peste mine când am ieșit din observatorul astronomic. Un BMW, culmea, cu un român la volan. Se auzea muzică tare în boxe. Încă nu murisem. Eram în toate durerile morții. Am auzit că e importantă ultima amintire înainte de moarte. Auzeam tare din boxe ”păi na, păi na / poate-ți fură inima” și așa am murit. La moarte, nu mai vorbește nimeni în rime.

A doua oară m-a prins un hingher beat și atâta m-a bătut că m-am reîncarnat. A treia oară am reușit să intru în muzeu, dar am stat ascunsă în pod și nu puteam să cobor că erau alarme. Am murit de sete și de foame în British Museum.

Numai a patra oară am prins ziua cu porțile deshise la muzeu și am reușit să intru. La etajul de egiptologie, m-am prefăcut că sunt o pisică mumificată și am reușit să rămân peste noapte și să găsesc papirusul cu vraja.

În următoarea seară, am ajuns la observatorul astronomic și am reușit să pun papirusul în geanta cu scule a stăpânului meu, Papi. S-au mirat cu toții când au găsit acel papirus și au chemat urgent un expert. Expertul a fost uimit când a tradus vraja și a fost chemat urgent Papa de la Roma și șeful rabinilor, împreună cu Patriarhul din Constantinopol, care au recitat cu toții împreună vechea vrajă și astfel, timpul a fost salvat și Pământul a continuat să se învârtă la fel în jurul Soarelui și toate au fost bune.

Mitzi a trăit cu bine până la adânci bătrâneți alături de stăpânul ei, Papi, care avea gene foarte bune și a depășit o sută de ani, ajungând în cartea recordurilor.

Timpul pierdut

de **Teodora Ujica**

Oamenii sunt ființe interesante, iar complimentul vine de la o pisică. Așa că simțiți-vă mândri.

Mereu am crezut că oamenii au pur și simplu acea strălucire interioară,acea putere și ambiție să facă mai mult decât să se mulțumească cu ce au,lucru pentru care noi animalele este cam de neînțeles. Poate pentru că ne-am obișnuit să trăim deja în lumea lor.

De exemplu, eu m-am obișnuit să trăiesc în lunea prietenului meu, Evar. Acest domn în vârstă foarte distins m-a fascinat încă de când m-a luat la el acasă, mi-a cumpărăt mâncare și m-a lăsat să îi explorez casa,apoi mi-a explicat cu o infinită răbdare cum funcționează ceasurile, deși probabil că mă holbam la el cum se uită mâța în calendar.

Nu veți fi surprinși să aflați că am învățat și cum să reglez un ceas, și cum să citesc un calendar. Nu este așa mare brânză,cum s-ar spune.

Ușa din față scoate un clinchet ușor și se deschide, semn că Evar a venit din misterioasa lui plimbare de vineri. Mă dau jos de pe pervaz, locul meu de meditat de unde pot vedea orașul, și mă întrept torcând către el. Îmi place cum ochii de culoarea mierii a prietenului meu se luminează de fiecare dată când mă vede, cum sprâncenele negre se arcuiesc jucăuș și gropițele din jurul gurii se adâncesc când îmi zâmbește, cum ridurile feței se întind.

Evar este un extraordinar de bun ceasornicar. Mereu mi-am imaginat că dacă ar fi un personaj într-o poveste cu zâne, ar fi acel bătrân misterios și bun la suflet care ajută personajul să revină în lumea sa.

Când Evar se așează pe fotoliul lui, îi sar în brațe și încep să îmi prind ghearele de haina lui de blană și să le retrag, ca un fel de masaj, apoi mă întind și încerc să îi dau peste mustața stufoasă, gri. Mereu îl face să râdă. Problema este că astăzi nu are nici o reacție. Observ târziu, dar ochii nu mai îi sunt luminoși, ci obosiți și grei, se plimbă pe niște tablouri din spatele meu, absent, ca și cum ar fi departe, foarte departe de aici.

Mă întorc, încercând să privesc la ce se uită mai exact. Picturile înșirate sunt făcute chiar de el. Păsări colorate in jungle pline de viață, munți încoronați de nori și peisaje din oraș, toate făcute în culori aprinse și gata să sară din tablou și să te salute. O femeie frumoasă, cu ochi verzi și zâmbitori, cu părul negru. În zilele bune Evar îmi povestește despre sora lui, cât de minunată și isteață era, cum l-a crescut ca pe copilul ei atunci când mama celor doi a murit.

Ultimul este chiar preferatul meu. Reprezintă un ceas de buzunar vechi ce plutește în mijlocul pânzei, ca și cum se pregătește să cadă pe podea. Lanțul auriu se răsucește până sus,iar în jurul lui plutesc luminițe aurii,enigmatice. Pe fundal, se pot observa niște schițe făcute parcă în grabă a ceasului,ca niste instrucțiuni de folosire. Nu prea le înțeleg, chiar dacă mă pricep la ceasuri, dar adaugă o atingere magică tabloului.

Sunt atât de atentă la tablou încât cad grămadă pe podea când Evar se ridică, iar acum sunt de-a dreptul insultată, dar foarte îngrijorată.

Îl urmez pe bătrân până în camera de zi,unde de-abia aruncă o privire obosită perdelelor, care sunt puțin sfâșiate într-un mod necunoscut.

Nu îmi aruncă nici o privire, deși știe clar că eu am făcut asta. În apărarea mea este foarte distractiv și destresant, așa că probabil mă voi întoarce la treabă imediat ce aflu care este problema prietenului meu. Vreau să îl urmez pe Evar în camera lui, dar ușa mi se trântește în nas și mi se strânge stomacul de revoltă și grijă.

Dacă mă gândesc mai bine, Evar a părut abătut in ultimele săptămâni,mai ales când se întorcea vinerea acasă, dar nu părea niciodată atât de rău. Mereu îmi dădea macar o umbră de zâmbet sau ridica o sprânceană la vederea perdelelor făcute praf.

Atunci când mă întâlnesc cu Șurubelniță mai târziu și îi spun toate astea,el se strâmbă. Cel puțin asta îmi imaginez că ar face, dacă porumbeii s-ar strâmba.

- Îți faci griji degeaba, pentru un om, mă critică el, privindu-mă cu capul întors într-o parte, cum face când vrea să mă privească în ochi.

Trebuie să fie greu să ai vedere periferică. Înainte să mă întrebați de ce un porumbel de stradă se numește Șurubelniță, eu am încercat să îi explic ce nume nepotrivit este,in repetate rânduri. Porumbeii sunt din păcate ființe enervant de încăpățânate, iar el crede că cuvântul 'șurubelniță' sună foarte exotic. În apărarea lui, nu înțelege limba oamenilor.

- Nu-i doar un om, ci prieten vechi și bun! Îmi fac griji pentru el, cum de n-ai văzut? N-ai fi tu îngrijorat, dacă m-aș schimba, aș deveni apatică, cu inima-nghețată?

Șurubelniță cârâie, iritat de rimele mele. Recunosc că nu sunt cea mai bună, dar de la un timp am început să fiu interesată de poezie așa că nu pierd nici o ocazie.

-Miți, vii în fiecare zi și vorbești cu absolut toate animalele din cartier ca și cum ai luat-o razna. Daca tu devii apatică, eu sunt regele șobolanilor.

Șurubelniță își ciugulește penele și se năpustește asupra unei felii de pâine scăpate pe jos.

V-ați dat seama că porumbeii nu sunt mari fani ai oamenilor, sau ale altor ființe in general. Clar nu îmi împărtășește interesul deosebit pentru oameni. Presupun că asta pățești dacă ai trecut de la vânat la furat mâncare de la turiști.

Privesc cum Șurubelniță înghite toată pâinea în jos pe gât și aproape că pufnesc. Este foarte priceput la a înfuleca absolut orice, odată l-am văzut aproape înecându-se cu o bucată de cauciuc. Are talentul acesta, la fel cum câinele de la vecini poate detecta atât mirosuri viitoare, cât și prezente sau trecute, la fel cum eu mă pot transforma într-o jucărie. Poate nu chiar într-o jucărie, dar pot să stau atât de nemișcată, să îmi încetinesc atât de mult pulsul, încât majoritatea oamenilor cred că sunt de jucărie sau împăiată. Este șocant, dar doar puțini oameni observa că putem face altfel de lucruri.

- De ce nu te duci după el vinerea atunci?

Sunt smulsă din gânduri când Șurubelniță își întoarce capul spre mine, curios.

- Știi bine că am încercat, dar el dispare mereu, nu știu unde se duce, și mă supăr din greu. Apoi se întoarce trist, parcă și-a pierdut speranța,ca și cum viața lui și-a pierdut toată substanța.

Pufnesc, supărat, gândindu-mă că rima aceasta nu a fost așa de rea.

- De ce nu îl întrebi pe Riko? aruncă proumbelul,de parcă nu este cel mai inteligent lucru spus vreodată de el.

Mai știți că v-am povestit despre câinele vecin? Acela este Riko, un ciobănesc german, fost câine polițist. Cum de nu m-am gândit mai repede la el?

Nările lui Riko freamătă, amuzat, când îl rog să mă ajute, dar acceptă. Pare chiar entuziasmat să își retrăiască zilele de glorie, măcar pentru puțin timp.

Așa că vinerea următoare îl urmărim pe Evar prin aleile întortocheate ale orașului, până ajungem într-un parc abandonat. Riko a făcut o treabă minunată, regăsindu-l pe prietenul meu chiar și atunci când părea că s-a evaporat, luându-se după urmele lui trecute sau viitoare când cele prezente se evaporau în mod ciudat.

Parcul abandonat pare rece și neatints de ani buni. Băncile sunt rupte și la pământ, luate în primirea de mușchi și lichieni.

O statuie veche, înverzită, zace în centru, uitată de lume. E atât de crăpată și ciobită de timp, cu greu îmi dau seama că reprezintă un înger cu ceas. Silueta este crestată iar din ceas a rămas doar un cerc din piatra cenușie. Pot să îmi imaginez că a fost frumos în trecut.

Evar stă chiar langa ea, rotind propriul ceas de buzunar. Aproape țip când bătrânul se dizolvă în aer, ca și cum nu ar fi existat. Riko mă privește.

- Stăpânul tău călătorește în timp. Pot simți asta,cum mirosul lui se mută în trecut. Riko pufnește în felul acela specific, aproape mirat. Nu știam că oamenii pot face asta.

Riko se uită spre mine, de parcă am o explicație. Nu am, dar voi avea în curând.

Mă pricep la ceasuri, și planurile ceasului lui Evar nu sunt tocmai ascunse,le înțeleg destul cât să le recreez iar asta plănuiesc să fac, după nopți în care învârt problema pe toate părțile.

Durează o săptămână întreagă de muncă și ajutor de la șobolani,cu degetele lor mult mai flexibile decât labele mele, să refac mecanismul ceasului. Nu arata foarte rafinat, ca al lui, dar sunt foarte sigură că mecanismul este același.

Următoarea parte din plan este cea mai grea. Vizitez zilnic parcul abandonat, încercând să rotesc ceasul la fel cum face Evar. Mă înarmez cu gheare ascuțite și

multă răbdare. În mod curios, reușesc doar vineri, după ce Evar dispare, ca de obicei. Reușesc, cățărată pe statuie, să rotesc acele in mod corect.

Un puls îmi trece prin blană și tremur. Regret imediat când cad de pe statuie,cu tot cu ceas. Când mă ridic în picioare, parcul arată diferit. Îmi ia câteva minute să îmi dau seama de ce. Totul în jur este îngrijit, băncile sunt în picioare,și copii zburda încolo și încoace, țipând. Statuia din spatele meu a dispărut.

Mă ridic, amețită și continui să merg pe drumul pe care mi l-a indicat Riko, după Evar. Intru în oraș, privind cu ochi critici cât de diferit părea pe atunci. Era parcă mai șters, mai decolorat.

Aproape sar în sus, speriată, când deodată aud țipete venind din centru. O iau la fugă spre zgomote.

Scena este oripilantă. Toată lumea fuge, disperată, în timp ce o clădire se prăbușește, gata să zdrobească un grup de oameni prea înceți.

- Kaya!

Vocea lui Evar se aude ascuțită. Bătrânul fuge spre o femeie,o doamnă ce pare mai tânără, care stă chiar în fața clădirii, împietrită in ceea ce pare un atac de panică.

Vreau să țip la Evar, să plece de acolo, vreau să fug spre el, să îl trag înapoi,dar picioarele nu mă ascultă.

Prietenul meu reușește să o împingă pe femeie din față clădirii. Răsuflu ușurată și fug spre ei, fericită că totul este bine.

Mă opresc brusc când îl văd pe Evar că se apleacă peste femeie și plânge. Nu are nici un sens, până când observ că Kaya nu se mișcă. Cumva a murit dar nu înțeleg de ce și cum. Nu înțeleg nimic din ce se întâmplă.

- Nu te pot salva niciodată... murmură bătrânul, plângând în hohote, în timp ce rotește acele ceasului. Îmi pare atât, atâta de rău.

Apoi Evar se dizolvă. Mă simt ca o intrusă, ca și cum privesc și știu ceva ce nu ar trebui.

Mă apropii de femeia care zace pe asfalt, înconjurată de medici și ambulanțe.

Fața ei este calmă, frumoasă, cu păr negru în bucle și gene lungi.

Forma feței este foarte cunoscută. Mă întreb de ce nu a supraviețuit.

- Kaya!

Tresar și mă uit în lungul drumului. Nu îmi vine să cred, dar este Evar. Și totuși nu este. Îngenunchează langa femeie și plânge.

Acest Evar este mai tânăr, aproape copil și pare că se încadrează mai bine in acest peisaj. Doar acum îmi dau seama cât de nepotrivit părea bătrânul meu înainte să se dizolve în aer, ca și cum ar fi fost o o bucată de poza nouă lipită deasupra uneia vechi, mâncate de timp.

Evar care plânge acum peste femeie nu este al meu. Aparține acelui timp trecut.

Îmi simt ochii uzi. Daca pisicile ar putea plânge, asta aș face acum, când mă gândesc că Evar se chinuie de atât de mult timp să salveze această femeie. Acum, piesele se așează la loc.

Mă întorc în parc. Nu mai are sens să mai stau pe aici. Știu de ce bătrânul meu este așa de abătut și nu am idee ce să fac ca să îl ajut.

Vreau să plec acasă, dar aproape mă împiedic de ceasul meu. Vreau să îl întorc, dar îmi dau seama, speriată, că ceasul e stricat. S-a spart atunci când am căzut,și nici nu mi-am dat seama.

Mă chinui, încerc să îl repar, dar ghearele mele nu sunt bune la nimic și nu pot repara ceasul fără instrucțiuni. Sunt prinsă în capcană, speriată, singură și pierdută în alt timp.

Trece o zi, apoi două, iar a treia zi renunț și încep să merg prin oraș. Pentru prima dată nu îmi recunosc propria casă.

Este o problemă gravă, știu asta, dar sunt cuprinsă de o amorțeală grea. Lăbuțele mele sunt obosite când mă opresc la ceasornicărie,din instinct. Arată diferit, poate pentru că Evar încă nu lucrează acolo, încă nu făurește ceasuri cu atâta măiestrie încât să se întoarcă în timp. Săptămâni întregi, dorm in locuri mai mult sau mai puțin confortabile în apropierea clădirii și aproape mă obișnuiesc cu gândul să rămân aici.

Într-o zi, mă târăsc în ceasornicărie. Oamenii nu mă bagă în seamă. Atunci când un copil se uită curios la mine, îngheț, așa cum fac atunci când par o jucărie. Așa, sunt practic invizibilă.

Mă uit în jur, obosită, când dau cu ochii de un tablou cunoscut,și blana mi se ridică.

Evar cel tânăr pune tabloul cu ceas pe perete și se încruntă. Pare că nu a dormit de săptămâni întregi.

- De unde l-ați găsit pe acesta, doamnă? întreabă el.

Aș vrea atât de mult să mă duc la el, să mă urc pe umerii lui, să mă urc pe picioare și să mă joc cu el, să îi spun cât de mult îmi e dor de el.

O doamnă care e ocupată cu un ceas dă din umeri.

- Mereu a fost pe aici. Nimeni nu știe cum a apărut, spune ea, uitându-se la el pentru o clipă. Nu ți pare că este din alt timp?

Evar se uită la tablou cu mai multă atenție.

- Într-adevar...

Stau în spatele unor cutii,până când se dă stingerea și încăperea se scufundă în întuneric.

Ies din ascunzătoare și pășesc spre tablou. Lumina lunii aruncă raze chiar pe pânză și privirea îmi este atrasă de schițele de pe fundal.

'Nu ți pare că este din alt timp?'

-Ba da. Pentru că este. Toată noapte meșteresc la ceas, luandu-mă după schițe. Este ultima mea salvare, ultima speranță să merg acasă.

Miți, pisică fidelă

de **Oana Belean**

Este ora 9 fix, ceasornicarul nostru se trezește își mângâie fidelă pisica pe nume Miți și pleacă pe ușa mare de lemn lăsând mata cu ochii în soare întrebându-se unde pleacă scumpul ei stăpân în fiecare zi. Miți a noastră este o pisică foarte jucăușă și îi place foarte tare adrenalina, din acest motiv după ce aud cheia învârtindu-se în ușă îți deschide ghearele și sare pe toate perdelele din casă și le face bucățele și se pune pe fotoliu preferat al ceasornicarului, știind ca stăpânul ei oricum se supără pe ea dar știe ca s ar supăra și mai tare dacă s-ar atinge de acel fotoliu pe care numa el are voia să stea și miti nu înțelege cum observă stăpânul când ea doarme pe el. După ce își face pisica noastră talentul în aproximativ 5 minute în fiecare zii (știind ca atâta îi ia ceasornicarului să coboare de la etajul 6) fuge la geamul care are vedere la strada pe care merge stăpânul ei în fiecare zi și tot timpul se întreabă unde o ia și dacă îi în siguranță în acel loc și se gândește la o strategie ca să îl urmărească. Se face ora 6 pisica noastră doarme dar tresare și se trezește de fericire când aude cheia învârtindu-se în usă. Se duce în fata usi si își așteaptă ceasornicarul să intre pe ușă. Când ușa se deschide complet și bătrânul intră pe ușă Miţi zburdă prin casă de fericire , bătrânul fiind foarte obosit nu o băga în seamă și se pune pe fotoliu lui, pisica se urcă tiptil pe cotieră și îi spune stăpânului:
- Miau, miau, miau, stăpânul meu cel drag/ Ce stai pe un fotoliu din fag./ Obosit și supărat./ Nu mai bine îți aduc o bere și după m-am cărat.

Stăpânul nu zice nimic doar dă din cap, Miți se duce la frigider și îi aduce o bere stăpânul, apoi se cară de lângă el și se duce în locul ei preferat acesta fiind chiuveta din baie, își pornește robinetu și se întinde în apă caldă ce îi udă blănița pufoasă, pe când iese Miți din baie îl aud pe stăpânul ei sforăind de zori, se duce lungă el și începe să facă biscuiți pe mâna lui ca să-l trezească și să îi dea de mâncare. În următoarea zi tot așa se întâmplă,pisica simte ca îi blocată între bucla a timpului fiindcă lucrurile se întâmplă exact la fel, dar ea îi pregătită să schimbe ceva.Tot așa stăpânul se trezește la ora 9 își mângâie pisica și pleacă, dar Miți are un plan după ce aude cheia învârtindu-se și se apropie de geam acesta fiind deschis și sare și direct în balconul blocului de vizavi, își vede stăpânul și mai aproape de acolo și mai vede în spatele stăpânului un biciclist care are un coș prins în spatele bicicletei și pare ca se îndreaptă în aceiași direcție, neavând altă ocazie pisica sare direct în acel coș, merge merge merge cat merge în acel coș, iar la o intersecție vede ca biciclistul o ia într-o parte iar ceasornicarul în altă parte sare iute din bicicleta și merge tiptil în spatele stăpânului, ei ajung pe o străduță întunecată și pisica obosind rărește pași și merge mai incet, stăpânul deja intrând într o clădire, ea aude niște lătraturi fioroase ce vin din spatele ei, Miți începe să fugă foarte tare, se uita în spate și vede 3 câini mari venind spre ea și ajungând-o din urmă, ea atunci se transformă intr-o jucărie ruptă și descusută care scoatea un sunet foarte înfiorător, câini, văzând acest lucru fug în direcția opus șchieunând și cu coada între picioare, Miți se transformă înapoi în pisică și încearcă să intre în acea clădire și tot încearcă și încearcă la un moment dat se dă bătută și se pune în fața ușii pe când să ațipească vine la ea un șoricel și îi spune:

- Ce faci aici pisică dragă? / Am venit din depărtare./ Nu ca să văd lumea mare./ Atunci pentru ce ești aici? / Ca să văd ce lucrează. / Stăpânul meu ce mă tolerează.

Atunci, hai cu mine,! îi spune șoricelul. Miți îl urmează încrezătoare iar șoricelul o duce intr o camera unde sunt foarte multe ceasuri și perdele, din depărtare își vede stăpânul cum lucrează de zori iar lângă el este o bătrânică cochetă ce coase perdele. Miți se uita mai atent și recunoaște acele perdele. Stă și se gândește ce greșeală mare face ea ca își rupe propriile perdele. Și săraca batranică trebuie să stea acolo și să lucreze. Miți se bucură când își vede stăpânul foarte fericit lângă acea bătrânică și realizează ca locul acela îi oferă liniște stăpânului ei. Văzând toate acestea îl roagă pe șoricel să o ajute să ajungă înapoi acasă și fix înainte cu câteva minute să ajungă stăpânul ei ajunge ea și se face ca doarme, stăpânul ei foarte fericit intră pe ușă văzând ca perdele nu mai sunt rupte merge și o ia pe Miți în brațe și o drăgălește, de atunci Miți a noastră nu s-a mai atins de perdele.

Fata babei și Fata moșneagului

de **Alexandra Precup**

Într-un orășel modest din România secolului 21, trăiau două surori vitrege, Roxana și Maria, poate va întrebati de ce vitrege? O să vă citesc conversatia de pe whatsapp a babei și a moșneagului din data de 18 februarie 2013 " Au trecut 10 ani, și încep să cred că copilul nostru arată ciudat, așa că am decis să fac un test ADN.

Dragă, am ceva foarte serios să-ți spun.

Sotul: Ce e?

Soția: Conform rezultatelor testelor ADN, acesta nu este copilul nostru

Sotul: Pai nu-ti amintesti, nu-i asa??

Când plecam de la spital, am observat că bebelușul nostru și-a murdărit scutecul.

Atunci ai spus:

- Te rog, du-te să schimbi copilul, te aștept aici.

Așa că am intrat înăuntru, am luat unul curat și l-am lăsat pe cel murdar acolo. Mda bărbații ăștia. Continuând povestea noastră , ei trăiesc împreună cu mama vitregă, Baba, și tatăl natural al Mariei, Moșneagul. Baba, obsedată de lux și superficialitate, o răsfăța pe fiica ei, Roxana, cu tot ce și-ar fi putut dori: un iPhone de ultimă generație, toate parfumurile Victoria's Secret, o măsuță de machiaj plină de produse scumpe și haine de firmă. Cu toate acestea, Roxana avea un suflet urât și egoist, ceea ce făcea ca urâțenia sa interioară să fie și mai evidentă. De unde știu ca are sufletul murdar? Singura faptă bună pe care a făcut-o a fost să cumpere o trambulină unui copil în scaun cu rotile.

Pe de altă parte, Maria, fiica moșneagului, ducea o viață simplă și modestă. Avea doar un vechi telefon Nokia cu butoane, haine modeste și adesea murdare, dar era iubită de toți cei din jur pentru bunătatea și sinceritatea sa. Maria era mereu gata să ajute pe oricine și niciodată nu se plângea de nimic, chiar dacă viața ei nu era deloc ușoară. Dar totuși Doar pentru că te-ai născut în sărăcie, nu înseamnă că vei fi sărac pentru totdeauna.

Spre exemplu eu M-am născut într-un spital, dar nu sunt medic deci cu toții avem o șansă

Roxana se lăuda mereu cu lucrurile ei și își batjocorea sora vitregă ori de câte ori avea ocazia. „Ce să faci cu un Nokia prăpădit? Nici măcar Instagram nu poți să ai! Poate dacă îți faci un selfie cu el, îți trimite cineva o mașină a timpului să te aducă în prezent," spunea ea râzând răutăcios. De fapt, Roxana era atât de superficială încât odată și-a numit cățelul "Bluetooth" doar pentru a spune că are "Bluetooth" în casă. Un alt lucru care arata ce fel de persoană este ca o data un polițist oprește un Ferrari în viteză, da Ferrari ul ei .

Se uită pe fereastră și, spre supărarea lui, vede o adolescentă cu aspect rebel.

Polițistul decide că îi va da o lecție acestui copil răsfățat.

Ia o bucată de cretă și desenează un cerc pe podea.

"Ieși din mașină și stai în cerc. Dacă te văd ieșind, te arestez." îi ordonă acesteia .

Roxana oftă „Dacă tu zici ".

Ea stă în cerc.

Polițistul își ia bastonul și sparge geamul din față. Se întoarce pentru a vedea reacția adolescentei

Roxana zâmbește.

"Oh crezi că e amuzant? Privește asta!" strigă polițistul înfuriat. El începe să spargă geamurile din spate. Dar când se întoarce, adolescenta încă zâmbește.

Furios, polițistul chiar se apucă de treabă . După două minute, mașina este praf . Se întoarce și o vede pe Roxana înăbușind râsul.

“ESTI NEBUNA? CE E ASA HAIOS?”

Adolescenta rebelă ridică privirea sfidător.

„Când nu te uitai, am ieșit din cerc *de patru ori*!!”,

Da cu asta v-am arătat și calitățile raționale ale dânsei.

Maria, deși răbdătoare și bună, se sătura adesea de răutățile Roxanei. Cu toate acestea, își păstra mereu zâmbetul și își vedea de treabă. Oamenii din oraș o adorau pentru că era mereu amabilă și optimistă, iar telefonul ei vechi devenise un fel de simbol al autenticității și modestiei. Unii chiar glumeau spunând că dacă ar exista un apocalipsă, Nokia-ul Mariei ar fi singurul lucru care ar supraviețui.

Într-o zi, Baba a decis că fetele trebuie să înceapă să contribuie la gospodărie și le-a trimis să-și caute de lucru în oraș. Roxana, sigură pe sine, și-a folosit toate contactele și s-a prezentat la diverse interviuri.

Dar la fiecare loc de muncă, atitudinea sa arogantă și lipsa de respect au făcut-o să fie respinsă. „Nimeni nu mă merită,” spunea ea cu dispreț. „Probabil sunt geloși pe parfumul meu.” La un moment dat, după un interviu ratat, un angajator i-a spus direct: „Domnișoară, înțeleg că aveți gusturi fine, dar noi căutăm pe cineva care să știe diferența dintre client și manechin de plastic.” Pentru a își limpezi gândurile Roxana iese cu iubitul ei într-un bar

Localnicii îl strigau cu diferite cuvinte urate , doar pentru că ea are 21 de ani și el 50.

Le-a stricat complet a10-a aniversare. Toată lumea zice ca e narcisistă dar ea e prea ocupată sa se gândească la ea.

Maria, pe de altă parte, a mers la un mic restaurant din oraș. Proprietarul, un om cu experiență în a citi oamenii, a fost imediat impresionat de modestia și dorința ei de a învăța. „De ce să o angajăm pe fata asta simplă?” l-au întrebat colegii. „Pentru că, uneori, simplitatea aduce cele mai mari comori,” a răspuns patronul. În scurt timp, Maria a devenit indispensabilă în restaurant, aducând o atmosferă de bunătate și cooperare în echipă. Colegii o îndrăgeau și clienții se întorceau pentru zâmbetul ei cald și serviciul atent.

Între timp, Roxana se plângea acasă: „Toți sunt invidioși pe mine, de asta nu mă angajează!”. Baba, neîncrezătoare, i-a cerut Mariei să o ajute pe Roxana să-și găsească un loc de muncă. Maria, deși a fost mereu tratată cu dispreț de sora sa vitregă, a acceptat fără ezitare. A vorbit cu patronul restaurantului și i-a cerut să-i ofere o șansă Roxanei. Patronul a fost de acord, dar a avertizat-o pe Maria: „Sper să se ridice la înălțimea așteptărilor tale.”

La început, Roxana a încercat să se comporte bine, dar nu a durat mult până când a început să își arate adevărata față. Trata personalul cu superioritate și clienții cu lipsă de respect. „Ce, credeți că doar pentru că aveți un Nokia sunteți mai buni?” râdea ea de Maria și de colegii ei. „Sau poate vă așteptați ca lumea să vă plătească doar pentru că sunteți simpatici? Haha, bună glumă!”

Într-un final, patronul a decis să o concedieze pe Roxana. „Nu toți putem lucra într-un mediu de lux unde singura competență este să miroși a flori artificiale,” i-a spus el cu un zâmbet ironic. „Dar, hei, ai putea încerca să devii influencer... pe Marte.”

Maria i-a explicat Roxanei că, indiferent de câte lucruri materiale ai, fără un suflet bun și respect față de ceilalți, nu poți reuși cu adevărat. „Nu contează că ai un iPhone sau parfumuri scumpe. Ceea ce contează este cum te porți cu oamenii și ce fel de persoană ești în interior.”

Roxana, pentru prima dată, a început să reflecteze asupra comportamentului său. Văzând cât de iubită și respectată era Maria, a realizat că lucrurile materiale nu înseamnă nimic fără o inimă bună și o atitudine pozitivă. A început să petreacă mai mult timp cu Maria, învățând de la ea și schimbându-se treptat.

În final, Roxana a înțeles că adevărata valoare a unei persoane nu stă în ceea ce deține, ci în cum se comportă cu ceilalți. Maria și-a iertat sora vitregă și a continuat să fie un exemplu de bunătate și modestie.

Povestea celor două fete a devenit cunoscută în oraș, demonstrând că educația, caracterul și bunătatea sunt cele care fac diferența. Lumea a înțeles că, indiferent de circumstanțele materiale, personalitatea și sufletul sunt cele care strălucesc cu adevărat.

Norocel

de **Alexandra Mureșan**

Am intrat în clasa întâi. Eram foarte emoționată. Destul de panicată. Nu cunoșteam pe nimeni.

Îmi era teamă că nu îmi voi face prieteni.

Când m-am așezat în bancă, o fetiță cu părul bălai și ochii mari și albaștri s-a așezat lângă mine.

-Salut eu sunt Elena. Pe tine cum te cheamă?, mi-a spus ea cu un zâmbet prietenos.

- Eu sunt Ioana, am răspuns timidă.

Elena era mereu veselă și plină de idei de jocuri. În fiecare pauză ne jucam prin curtea școlii, descopeream locuri noi și râdeam împreună.

Într-o zi, după școală, ne-am dus la locul nostru secret din parc, unde ne plăcea să ne ascundem și să inventăm povești. Deodată, am auzit un mieunat slab. Am urmat sunetul și am găsit un pisoi mic și neajutorat, ascuns sub o tufă. Era speriat și murdar.

„Trebuie să-l ajutăm, Ioana!" a spus Elena hotărâtă.

Am luat pisoiul în brațe și l-am dus la mine acasă. Mama ne-a ajutat să-l spălăm și să-i dăm de mâncare. L-am numit Norocel, pentru că am simțit că a fost norocos că l-am găsit.

A doua zi dimineață, când am mers să-l hrănim pe Norocel, am găsit o scrisoare lângă el. Era scrisă cu litere mari și tremurate: „DACĂ VREȚI SĂ-L VEDEȚI PE NOROCEL DIN NOU, URMAȚI INDICIILE!" Am simțit cum inima îmi batea cu putere. Elena și cu mine știam că începea o adevărată aventură.

Prima noastră pistă ne-a dus la școală, unde am găsit un bilețel ascuns sub banca noastră. „Mergeți la locul unde ne jucăm în fiecare pauză și căutați sub cel mai mare copac." Am alergat afară, iar sub acel copac am găsit o cutie mică de lemn. Înăuntru era o cheie și un nou indiciu: „Deschideți caseta din biroul domnului învățător".

Cu inima bătând nebunește, ne-am strecurat înapoi în clasă și am deschis caseta din biroul domnului învățător. Înăuntru era un mesaj: „Norocel este ascuns în biblioteca veche a orașului. Grăbiți-vă!"

Am fugit cât de repede am putut până la biblioteca veche, care era cunoscută pentru pasajele sale secrete și poveștile misterioase. Când am ajuns, am început să căutăm printre rafturile de cărți vechi. După câteva minute de căutare febrilă, am găsit o ușă mică, ascunsă în spatele unui raft prăfuit. Cheia pe care o găsisem s-a potrivit perfect. Am deschis ușa, dezvăluind un coridor întunecat.

„Ține-mă de mână, Ioana," a șoptit Elena. Am pășit împreună în coridorul întunecos, fără să știm ce ne așteaptă la capăt. Am înaintat cu grijă, până când am ajuns la o altă ușă, din spatele căreia se auzeau sunete ciudate.

Am deschis ușa încet și am pătruns într-o cameră slab luminată. Pe o masă veche și prăfuita era o cutie de lemn închisă. Ne-am apropiat cu grijă și am deschis cutia, găsind un alt indiciu: „Căutați sub statuia din parc."

Am alergat din nou, inima bătându-ne cu putere. Ajunse în parc, am găsit statuia indicată și, sub ea, o mică ușă de fier. Cu emoție, am deschis-o și am găsit un tunel întunecat. Am aprins o lanternă mică pe care o aveam în rucsac și am pășit înăuntru.

Tunelul era strâmt și întunecos, iar zgomotele ciudate făceau ca fiecare pas să fie mai înfricoșător. Am ajuns la o răscruce și am ales să mergem pe un coridor unde părea să se audă un mieunat slab. Am grăbit pasul și, în cele din urmă, am ajuns într-o încăpere mare, plină de umbre.

În mijlocul încăperii, Norocel era prins într-o colivie mică. Lângă el, un om misterios ne-a privit cu un zâmbet misterios. „Felicitări, fetelor. Ați reușit să-l găsiți pe Norocel," a spus el. „Dar acum vine partea grea. Pentru a-l elibera, trebuie să dovediți că sunteți prietene adevărate. Veți fi supuse la trei teste." Primul test: Înțelepciunea. Bătrânul a adus o enigmă veche, scrisă pe un pergament. „Trebuie să rezolvați această ghicitoare împreună:

Patru frați stau față-n față

Și nu vorbesc.

Numai astfel veți putea trece la următorul test."

Ne-am tot gândit ce ar putea însemna dar nu ne venea nimic în minte. Timpul trecea...

Ați reușit să vă dați seama fetelor?

Cred că se refera la animale, am spus

Mai aveți o singura șansă. Gândiți – vă bine .

Sunt pereții!!!!! Ei sunt patru și nu își vorbesc

„Ați trecut primul test," a spus el. „Acum urmează al doilea." Al doilea test: Curajul

Bătrânul ne-a condus într-o cameră întunecată, plină de umbre înfricoșătoare. „Trebuie să găsiți cheia ascunsă în această cameră. Nu vă speriați de ce veți vedea."

Elena și cu mine ne-am ținut de mână și am început să căutăm. La un moment dat, am auzit un zgomot puternic și umbrele au început să se miște. Inima îmi bătea nebunește, dar Elena a strâns mâna mea mai tare și mi-a spus: „Suntem împreună, Ioana. Putem face asta."

Am continuat să căutăm și, în cele din urmă, am găsit cheia ascunsă sub o placă de pe podea. Am strigat triumfătoare și bătrânul a apărut din nou.

„Ați dovedit curajul vostru. Ultimul test este cel mai important."

Al treilea test: Loialitatea.

Bătrânul ne-a dus într-o cameră cu două uși. „Una dintre voi trebuie să aleagă o ușă și cealaltă cealaltă. Fiecare ușă duce către o provocare diferită. Numai dacă amândouă reușiți să treceți de provocările voastre, veți fi reîntregite cu Norocel."

Elena și cu mine ne-am privit cu îngrijorare. „Vom reuși împreună, Ioana," a spus ea.

Am deschis ușile și am intrat în camerele separate. Provocarea mea era să traversez un pod îngust deasupra unei prăpastii adânci. Am respirat adânc și am început să traversez cu grijă, încercând să nu-mi pierd echilibrul. Îmi puteam auzi inima bătând în urechi.

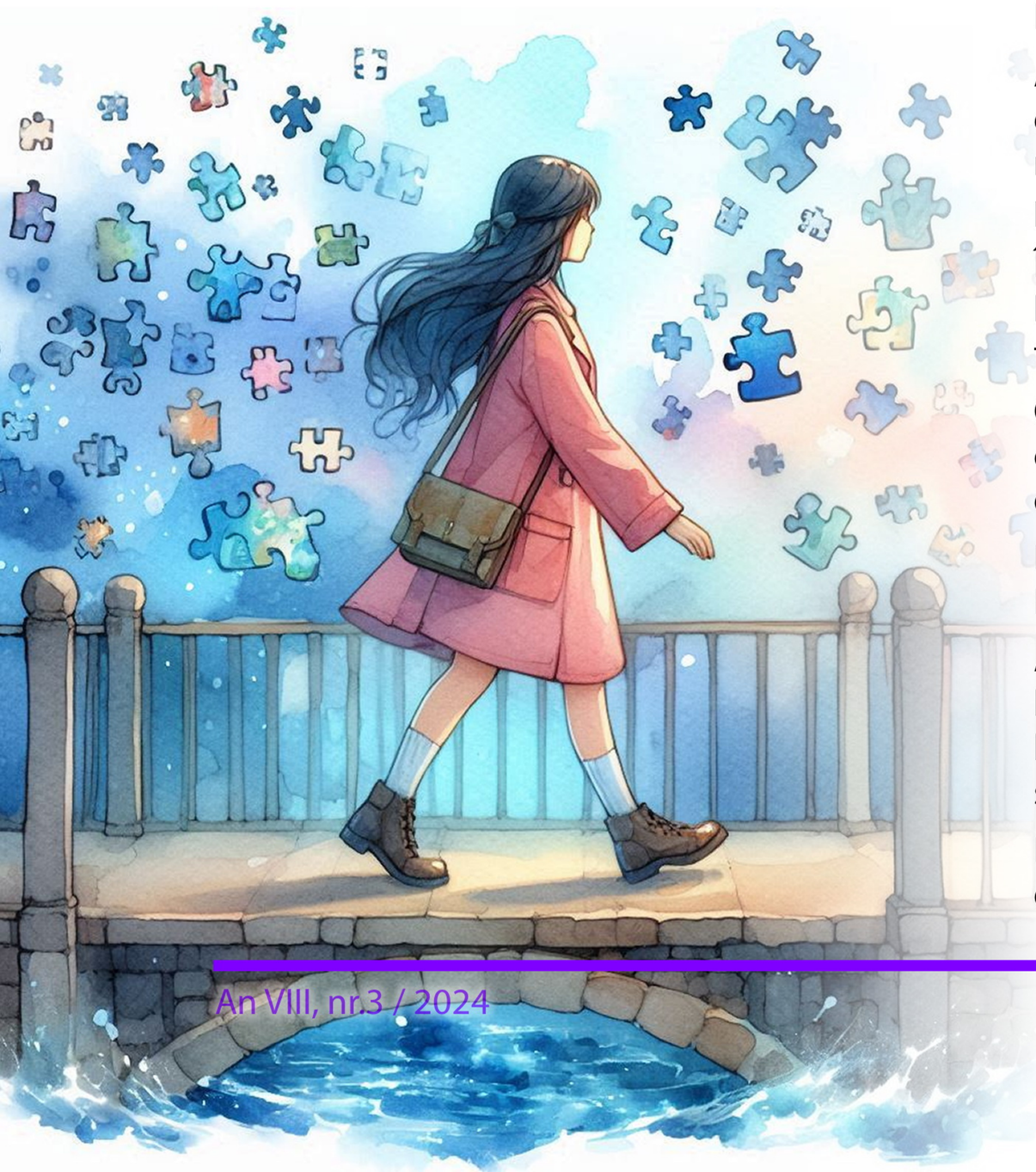
Între timp, Elena trebuia să rezolve un puzzle complex în timp limitat. Știa că, dacă nu reușește, nu ne vom revedea. Cu mâinile tremurând, a început să mute piesele, concentrându-se intens.

Cu toată determinarea, am reușit să traversez podul și am ajuns la celălalt capăt. Elena a terminat puzzle-ul chiar la timp. Ușile s-au deschis și ne-am întâlnit din nou, îmbrățișându-ne fericite.

Bătrânul ne-a zâmbit. „Ați dovedit că sunteți prietene adevărate. Norocel este al vostru."

Am luat pisoiul în brațe și ne-am grăbit afară, mulțumindu-i bătrânului pentru lecțiile valoroase. De atunci, am rămas cele mai bune prietene și am continuat să avem aventuri pline de mister și suspans, știind că împreună putem înfrunta orice provocare.

Prietenia noastră a devenit și mai puternică după această experiență, iar Norocel a devenit simbolul curajului nostru comun.

Ceasornicarul-Muzician și Pisica-Poetă

de **Daria Cifu**

Atât de multe secunde! Atât de multe cântece! Atât de multe secrete!

Nu pot spune că sunt surprins, în fiecare zi. Adevărul este că rareori are loc câte un eveniment care să trezească, în mine, ecoul acelei exclamații pe care mulți dintre voi o aud foarte des: „Uau!”. Totul se petrece, de obicei, la fel, pentru toți ceasornicarii din lume și pisicile lor. Ursuzi sau simpatici, plictisiți sau binevoitori, alături de câte un patruped năzdrăvan ori blând, toți își petrec zilele, reparând ceasuri și fixând ore pe care toată lumea le consideră ca fiind corecte…rutina…

Niciunul nu realizează că, atunci când un ceas nu mai funcționează, se strică sau ruginește, de fapt, respectivul ceas arată, ora „adevărată”. Autentică. Veritabilă.Ora care nu se poate scurge repede sau încet, despre care nu se poate spune că noi trecem prin ea, ci, pur și simplu, că…Timpul trăiește și respiră, odată cu noi.Nu-i așa?

Ora 08:00 – se află, undeva, în profunzimea ochilor.

Ora 14:00 – e vocea cu care îți rostești numele.

Ora 18:00 – o găsești pe linia mâinii, de unde se citesc toate visurile tale.

Ora 00:00 – rămâne de văzut. Nu știi niciodată!

Niciunul. Până acum. Pentru poveștile acestea, puține și rare, merită să trăiești. Pentru excepții.

Ceasornicarul-Muzician. Și Miți.

„Privesc în fața mea și văd ecranul unui ceas auriu

De ce nu mă lasă al meu stăpân povestea să i-o știu?

-Salutare, spun eu, pe un ton binevoitor.

Dar ceasul nu mă aude și nu-i răspunde unui biet pisoi rătăcitor…”

Aceste cuvinte mi-au atras atenția, pentru prima dată, în cariera mea. Nu am mai auzit o pisică-poetă, până acum. M-am apropiat de fereastră și am început să observ Ceasornicăria unde se afla Miți (am aflat, ulterior, că se numea astfel). Atunci, l-am cunoscut și pe el. Ceasornicarul-muzician și pisica-poetă. Cuvintele lui Miți au fost hotărâtoare. Pentru că, în acea zi, totul s-a schimbat. Adevărul este că Miți a avut ascunsă, în sufletul ei, o fire temerară și încrezătoare, dintotdeauna. Însă, și-o manifestase mereu, numai alături de stăpânul ei, singurul lângă care se simțea în siguranță. Ceasornicăria era și ilustrația cuvântului „acasă”. Un client nou, un obiect nou, un ceas nou îi aduceau momente de extaz – pe un fond cunoscut și alături de ceasornicarul-muzician, nimic nu o împiedica din a-și arăta priceperea, în a desena zâmbete, pe chipurile celor din jur. Creionul cu care le desena era, de altfel, bine ascuțit și putea contura cele mai subtile linii ale unei veselii generale. Că tot veni vorba despre ideea de „ascuțit”, în cazul ghearelor sale, termenul căpăta conotații cât se poate de pozitive, căci, reparând ceasuri, stăpânul ei o ținea pe umerii săi, pentru că, să vezi și să nu crezi, această creatură magnifică se pricepea de minune la…masaj. Viața lui Miți se scurgea, în ceea ce ea ar putea numi „perfecta existență/ce merită o reverență”. Până într-o zi…

Stăpânul a plecat, ca de obicei, la plimbarea solitară de seară, când orologiul a bătut ora 19:00. Tot ca de obicei, Miți s-a refugiat pe umerii săi, în acel moment, știind că avea să rămână singură acasă, nu mai mult, nici mai puțin de o oră. Însă, când lăbuța ei dreaptă a atins umărul stâng al ceasornicarului-muzician, acesta din urmă a tresărit puternic, implorând pisica să coboare. Un sunet bizar, ca un scâțâit metalic, s-a auzit, dintr-un colț întunecat. Miți, intrigată, s-a supus dorinței stăpânului, însă, deși, a reușit să ignore sunetul ce ar fi putut părea obișnuit, într-o Ceasornicărie, nu a putut să nu petreacă acea oră de singurătate, fără să se îngrijoreze.

19:01 - „Poate ar trebui să-l urmez/Și fricii să nu mă-ncredințez”…

19:15 - „Nu-i motiv de supărare/Orașul nu este mare!/Cu siguranță, el este bine/Și se va întoarce la mine!”…

19:37- „Nu mai pot aștepta,/Dacă i se va întâmpla ceva?”…

…și dialogul interior a continuat, până când …

20:00-„Stăpânul nu mai vine,/Of, vai de mine!”…

20:01-„Întârzie, timpul s-a scurs!/De ce nu a ajuns?”…

Ceasornicarul nu întârziase niciodată, nici măcar o secundă. În acel moment, Miți a simțit că ultima frânghie de siguranță care o protejase, până atunci, pentru a nu cădea în abisul fără de sfârșit al firii ei temătoare s-a rupt, lăsând-o să cadă, despicând întunericul și punând-o, în sfârșit, față în față cu ea însăși, fără intervenția vreunei iluzii. La o adică, cine era ea? Iertați-mă, dar, obișnuit fiind să lucrez cu numerele, nu mă pot abține să nu alcătuiesc o listă a răspunsurilor care i-au venit în minte lui Miți.

1. O simplă pisică temătoare.

2. O colecție de rime ce nu sunt trecătoare.

3. O formula matematică, ce poate calcula orele, folosind numere reale și imaginare.

4. O curiozitate căreia îi lipsea o sursă de alimentare.

5. O presimțire nedeslușită, care o făcea șovăitoare.

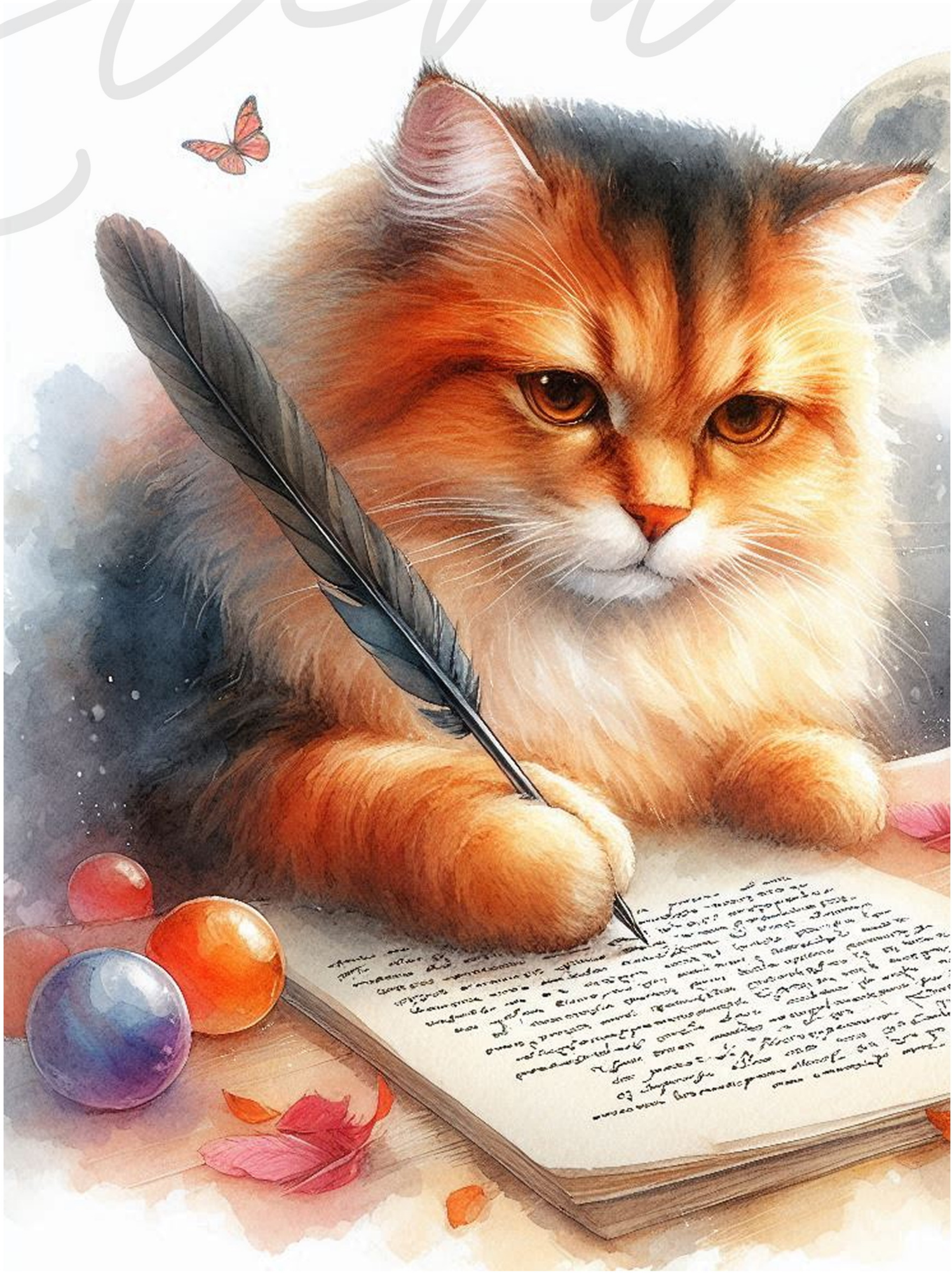
6. Neîncrederea de a părăsi un teren cu siguranță, echilibru și mișcare.

Ajunsă aici, cu reflecțiile, se făcuse ora 20:13. Miți nu mai putea aștepta, așa că, s-a repezit spre perdeaua care acoperea fereastra dinspre strada de bazalt, agățându-se, cu disperare, de aceasta.

Poate că vă așteptați la o perdea obișnuită, făcută dintr-un material textil, sidefie, semi-transparentă sau de orice altă culoare. Dar, nu. În casa ceasornicarului, exista un ceas mare, care semăna cu un ecran și care arăta nu doar ora, ci și prognoza meteo și un șir de imagini pe care Miți, fascinată, le privea, imaginându-și că ele duc spre lumea de afară.

Îl auzise pe Ceasornicarul-Muzician vorbind, despre perdea, ca fiind ceva ce ascunde imaginea dinspre lumea largă. Ei bine, Miți nu putea decât să deducă următorul aspect: ecranul era…o perdea!

Ghearele ei au alunecat, pe suprafața lucioasă a ecranului, până când au ajuns în partea de jos, unde se afla un buton roșu. Atingând, pe culmile deznădejdii, acel buton, dintr-odată, ecranul a început să…vorbească! Lui Miți i s-a părut o minune! Imaginea s-a schimbat, înfățișând un ghețar care se topea și un om care, în disperarea sa, era tras, în adâncurile unui ocean înghețat. „Efectele poluării”, era titlul emisiunii, iar o voce de bas prezenta un caz dezolant care se petrecea, într-un loc numit Antarctica- topirea ghețarilor, care avea o legătură cutremurătoare cu acțiunile oamneilor.

Omul acela…nu semăna, oare, cu stăpânul bietei pisici speriate?

Ei bine, Miți a fost izbită într-atât, de acel scurt filmuleț, încât, în mintea ei, ideea vagă care plutea într-un spațiu vid a prins contur, devenind, acum, o ilustrație clară: „Nu se va mai întoarce acasă ceasornicarul-stăpân al meu/Tic-tac, vai, căci, fără el, timpul trece atât de greu!”

Miți se afla față în față cu ea însăși. A pleca sau a nu pleca… A părăsi acel loc sigur sau a nu-l părăsi… A-și învinge teama sau a nu o învinge…Cu alte cuvinte, aș spune eu, a fi o pisică-poetă sau a nu fi…

Deodată, atenția lui Miți a fost atrasă, de o strălucire puternică, venind, din colțul ferestrei. Apropiindu-se, a fost uimită să constate că, acolo, se afla ceasul de buzunar al ceasornicarului. Întotdeauna îl lua cu el, în plimbările

sale. De ce îl lăsase acolo?

Studiind ecranul ceasului, pisica a observat că acesta arăta ora 23:45. Cum era posibil? Ceasornicarul nu lăsa niciodată acel obiect prețios să arate o altă oră decât cea dictată de realitate, iar realitatea, adică, orologiul, arăta ora 20:30.

Atât de mult adevăr se ascunde, între realitate și vis!

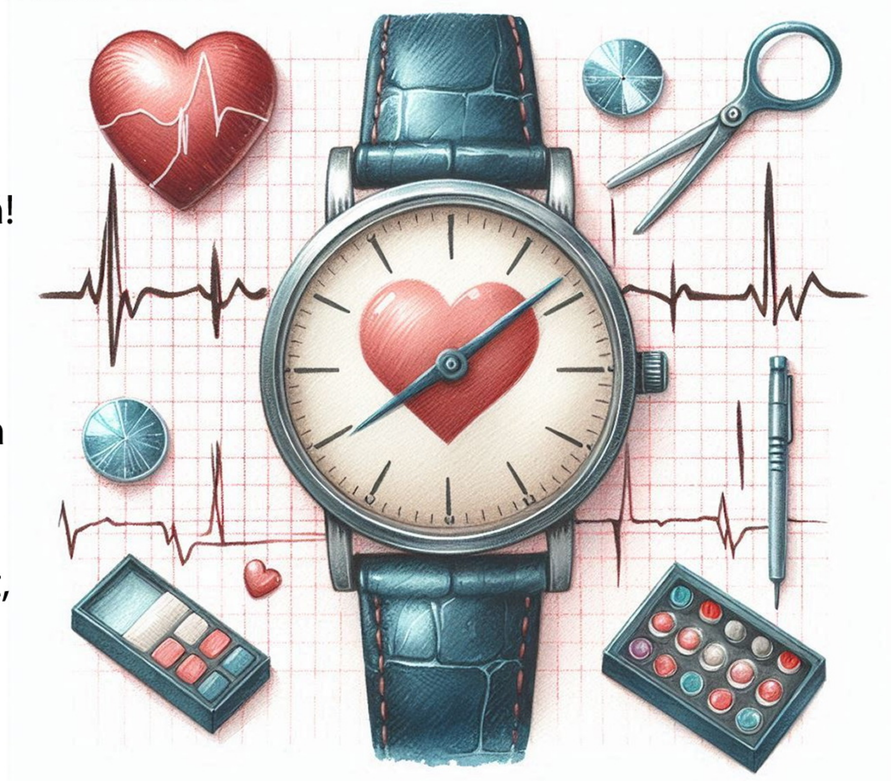
Ceasul trebuia să fie ajustat. Stăpânul ei nu ar fi permis niciodată așa ceva, un ceas personal, de buzunar, care să arate ora greșită! Poate că nu îl putea repara și fusese atât de deznădăjduit, încât…plecase. Explicația nu a mulțumit-o, însă, în disperarea sa, s-a prins cu putere de această soluție și a luat o hotărâre. „Sunt eu o pisică speriată, /Care un ceas n-a mai reparat niciodată,/Dar, orice sunt gata să fac, pentru stăpânul meu!/Chiar și să pășesc pe un drum necunoscut, dur și greu!”

Întorcând ceasul, cu un entuziasm hotărâtor și o mulțumire de sine ce lua proporții uriașe, pisica a desfăcut, cu gheruța ei ascuțită, mecanismul ceasului. Ce putea face?Îl urmărise pe stăpânul ei făcând acest lucru, întotdeauna. Mecanism slăbit. Probabil că aceasta era problema. Puțin ulei. Așa proceda el. Cu siguranță, așa trebuia să fie. Dar…de ce nu se fixa ceasul? Ceva nu era bine…

Da, pentru că nu putea face treaba singur. Eu, Cronos, îl ajut întotdeauna pe ceasornicar. Pisica trebuie să mă cheme. Haide, pisi-pisi! Gândește-te!

„Miau, ce mă fac?/Nu mai pot să îl desfac!/Ce ai face, stăpâne, de-ai fi aici?/Eu sunt încărcată de frici!”

Știa că acel ceas era special, diferit de toate celelalte, dar, ce putea să facă? Și-a apropiat urechea de mecanismul ticăitor. Tic-tac, tic-tac…tic-tic…tac-tac…bum-bum...bum-bum…bătăile inimii sale se amestecau cu ale obiectului strălucitor…Bum-tic…Bum-tac…

O bătaie de ceas. Două bătăi de inimă. Miți a înregistrat acest lucru, găsindu-l tare interesant… Stați puțin! Asta ar însemna că…Poate, nu trebuie decât să înțelegi limbajul ceasului…Isteață pisicuță! Haide!

Unu, doi…unu, doi…Punct linie. Punct linie! Da! Stăpânul o învățase, când era numai un pui, codul Morse! Cu siguranță, lunga bătaie dublă a inimii era o linie, iar ticăitul, un puct!În codul Morse, punct linie reprezintă litera A! „Aligator, antilopă, actor/Ananas, ac și ascultător!” a rostit pisica, ritmat, primele cuvinte care îi veneau în minte, cu litera A. Da, așa era. Mă chemase. M-am apropiat și mi-am trimis suflul vindecător, către acel ceas. Se fixase la ora potrivită. Câtă veselie, pe chipul pisicii, care a fost ștearsă de umbra dezamăgirii, pentru că, pur și simplu, strădania ei nu-l adusese înapoi pe stăpân!

Miți a atins cu lăbuța dreaptă, intrigată, minutarul.Era lăbuța cu care se pricepea cel mai bine să-i facă masaj stăpânului. Nici nu a apucat să simtă răceala de sticlă a cadranului, că, dintr-odată, a simțit cum lăbuța i-a fost înconjurată de un firicel subțire de fum, care, cu o viteză uluitoare, înainta, până când a cuprins-o cu totul, amorțindu-i corpul și începețoșându-i vederea. Ar fi, poate, inutil să descriu sentimentul pe care pisica l-a simțit, în acea clipă. Dar, ca să-l înțelegeți mai bine, poate că ar trebui să vă imaginați următoarea situație: sunteți o picătură de apă. V-ați petrecut viața, într-un pahar, dar, dintr-odată, tot lichidul se evaporă și rămâneți singuri, cu voi înșivă, cu propria formă circulară. Nici nu ați apucat bine să vă obișnuiți, că vă treziți, dintr-odată, aruncați într-un ocean. Picătura e Miți. Paharul e Ceasornicăria. Oceanul… rămâne de văzut.

Peste câteva secunde (7 secunde conforme cu relitatea orologiului, din câte am observat eu), care au părut o eternitate, pentru Miți…toate visurile unei vieți în captivitate i se derulau, înaintea ochilor, iar fiecare bătaie a micului ceas de buzunar era un pumnal înfipt, în inimă. De ce nu putea avea curaj? De ce era atât de singură?

Deodată, totul s-a oprit. Miți, răsuflând, ușurată, cu o lacrimă alunecându-i, pe obraz, a deschis ochii. Nu mai putea face nicio mișcare. Uimirea i-a înghețat sângele, în vene. Nu se mai afla în Ceasornicărie, ci…la marginea unui ghețar. Valurile se spărgeau în miliarde de bile sidefii, formând spuma care ajungea, tocmai lângă Miți. Cu ochii-două Luni pline, Miți s-a lăsat înfiorată de briza răcoroasă a serii. Privind în jur, a realizat că micul ceas dispăruse. Stați puțin! Ce se vede, acolo? E chiar…scena pe care o văzuse, pe ecran! Dar, nu se vedea nici urmă de stăpânul său. În schimb, o creatură măruntă, aurie, strălucitoare, se strecura, printre valurile de smarald, înspre un aisberg care se afla pe punctul de a se scufunda.

Ce era creatura aceea? Și…de ce se îndrepta spre aisberg?

Nu era nimeni care să o poată ajuta, Cât despre ceasornicar…Unde putea să fie?

-Miți! Miți! A auzit pisica, tresărind. Vocea venea dinspre acea creatură sclipitoare, fără o formă precisă, care părea numai umbra unui vis ce risca, în fiecare clipă, să se topească.

-Cine m-a strigat/Și spre el m-a chemat?

-Miți, draga mea, trebuie să mă ajuți! Se petrece ceva îngrozitor!

O creatură înspăimântătoare, numită Încălzirea Globală, cutreieră această lume. Are o putere extraordinară de a distruge tot ce îi stă în cale și abilitățile sale cresc, cu fiecare secundă pe care o marchează ceasul, atunci când îl privim și suntem de acord că este o anumită oră. Minutele pe care ceasornicarii le prețuiesc atât de mult, sunt jefuite de Încălzirea Globală, care, chiar acum, trage, spre adăpostul ei întunecat, acel ghețar-o minune a naturii. Tu, Miți, ai puterea să mă ajuți! De aceea, a plecat ceasornicarul. A realizat și el acest lucru. Este timpul să-ți învingi temerile, Miți, căci, ești o creatură specială, tu ești Aleasa, pisica-poetă care va salva lumea!

În mod normal, Miți ar fi protestat, înverșunată. Ar fi fost cuprinsă de un fior înghețat, ce nu avea de a face cu frigul de afară. Dar, fascinată fiind de acea creatură supranaturală și încrezătoare, datorită descoperirii ei anterioare, referitoare la codul Morse, nu putea decât să dea uitării orice urmă de neîncredere și să spere, până la capăt, că, uitând de propria persoană, uitând că este Miți, nume ce implică întreaga listă enumerată mai sus și imaginându-și că este doar o unealtă salvatoare a acestei creaturi ce avea culoarea ceasului muzicianului-stăpân, va reuși. A uitat. Căci, atunci când trăiești, deodată cu secundele, te pricepi foarte bine să uiți clipa prezentă. Să o uiți în tine, cel puțin.

Când acel sunet asurzitor a anunțat prăbușirea definitivă a ghețarului, Miți a închis ochii și s-a aruncat în valuri, pentru stăpânul ei, pentru lume, pentru toate fricile acelea care dispăruseră, la vederea creaturii aurii. A început să înoate, căci, da, dragii mei cititori (sau ascultători), pisica aceasta fantastică știa să înoate, chiar dacă, sincer vorbind, niciodată nu realizase acest lucru. A fost lăsată, din nou, față în față cu ea însăși. Dar, de data aceasta, creatura i-a risipit temerile ce o înlănțuiau și i-au deschis ochii, spre ceea ce se ascundea, cu adevărat, în inima ei: un soldat brav, o armură puternică, o voință de fier.

A urmat strălucirea salvatoare care îi vorbise, fără să adreseze alte întrebări , tocmai spre locul unde apăruse Încălzirea Globală. Plină de speranță, s-a repezit, spre prima bucată de gheață care i-a ieșit, în cale, însă, o frânghie alunecoasă i s-a împletit, în jurul piciorului din spate, trăgând-o, spre inima Încălzirii Globale. Mărâitul înfricoșător al acesteia i-a distrus armura uitării, de parcă ar fi fost făcută din sticlă fragilă. Din nou, și-a amintit cine era, de fapt: o pisică temătoare. Din nou și din nou. Atât de multe îndoieli! Atât de multe minute!

Strălucirea dispăruse. Odată cu ea, speranța. Miți tremura incontrolabil, simțindu-se precum o pasăre care, însetată de libertate, se izbește, cu brutalitate, de grațiile coliviei sale. Colivia are o încuietoare pe care o poate deschide doar cineva din exterior. Frânghia, în schimb? Ce putea să facă, cu frânghia, brațul Încălzirii Globale?

Încălzirea Globală. Brațul ei era rece, dar, în interior, dincolo de acea crustă înghețată, ardea focul distrugător. Focul nu poate înlănțui, pentru că nu poate rezista, în apă. Nu se putea întâmpla la fel? Dacă ar fi reușit să topească gheața frânghiei, atunci, nu era, oare, salvată?

Odată ce și-a formulat această idee, Miți și-a încleștat colții ascuțiți, pe suprafața alunecoasă a brațului Încălzirii Globale, revărsându-și răsuflarea caldă, asupra acestuia. Nu! Se afla sub apă, așa că, nu putea să reușească, pentru că avea nevoie de oxigenul de afară! Nu! Nu se putea!

Tic-tac…tic-tac…Bum-bum…Bum-bum…

Inima unei pisici e caldă, nu-i așa? S-a încolăcit în jurul frânghiei, lipind-o de inimă (unde, apropo, era, aproximativ, ora 21:00). A simțit cum strânsoarea slăbește, așa că a profitat de acest moment de răgaz, pentru a se elibera și a se agăța de parte de jos a marelui aisberg, unde, spre surprinderea ei, a găsit deschiderea unui tunel întunecos. Înainte ca Încălzirea Globală să se dezmeticească, s-a strecurat, prin gaura mică și s-a grăbit să străbată tunelul.

A început să alerge…Dar, staţi puţin! Tunelul nu mai avea sfârșit! Până când, deodată, gheața de sub picioare i s-a rupt, lăsându-l să se prăbușească, într-o prăpastie fără sfârșit. Aici, intervin eu.

Mă apropii și prind pisica în palme. Ea nu mă vede, dar, întorcându-și privirea dezorientată, spre dreapta, privește fix în ochii mei. O lacrimă mi-a alunecat, pe obraz. E lacrima orei 23:50. E incredibil cum trece timpul!

În ochii pisicii, m-am văzut pe mine însumi, cum nu mă mai observasem niciodată, în nicio oglindă. În ochii mei, pisica a văzut o cutiuță muzicală.

Staţi puţin! O cutiuță muzicală?

Da. Pisica se afla într-o încăpere plină de rafturi înțesate cu instrumente muzicale. Pe unul dintre ele, stătea ea. Lăbuțele îi amorțiseră, de la înaintarea, prin tunel, dar, vai de mine! Nu se putea mișca! Nu putea să privească în jur! Numai drept înainte, unde, din fericire (sau, din nefericire), se afla chiar o oglindă …după cum v-am spus, ochiul meu! Pisica a văzut o cutie muzicală, una din acelea care mai apăreau, uneori, pe ecranul-perdea, de acasă. Era invizibilă? Nu o ajutau ochii? Sau…Nu era posibil! Se transformase într-o mică jucărie a copiilor, o cutiuță muzicală!

Miți era gata să izbucnească în lacrimi, dar, vai, ochii ei nu mai erau, așa că toate lacrimile au format un râu ce a provocat o inundație a tărâmului său interior, a sufletului său. De ce? Reușise să deslușească limbajul secret al ceasului. O înfruntase pe faimoasa Încălzire Globală, sfidându-i, pentru prima dată, planurile. Dobândise, astfel, măcar un strop de încredere, pentru că toate aceste lucruri aveau, oarecum, legătură cu Muzicianul-Ceasornicar, stăpânul ei. De ce se numea Muzician-Ceasornicar, nici ea nu știa prea bine…Orologiul cu pasărea aceea, cucul, sau cutiuța muzicală erau pasiunile lui. Dar, cuvântul acela, Muzică, niciodată nu i se deslușise. Cutia muzicală de acasă nu făcea decât să se deschidă, lăsând la iveală o balerină grațioasă, în costum pastelat. Cucul…nu făcea decât să ticăie. Stăpânul a încercat mereu să le repare, susținând că ar fi trebui să facă și altceva, dar, niciodată nu reușise. Ce altceva ar putea face, la o adică?

O durere ascuțită i-a acaparat toate gândurile. Își simțea mecanismul ruginit, încheieturile amorțite și ar fi vrut să țipe, să plângă, să închidă ochii și să se termine totul, ar fi vrut ca șuvoiul acela de amintiri să nu o mai chinuie, pentru că…

Acum, amintirea aceea stătea dreaptă, în fața ei. Era numai un pui. Învățase să vorbească și nu putea să scoată niciun cuvânt. Toți frații ei râdeau, o sfidau, pentru că ei, cei puternici, frumoși, alintați și lăudați erau superiori unei pisici care nu știa decât…să viseze…Asta până când, într-o zi, în prima iarnă, când văzuse fulgii aceia care semănau cu un roi de molii, coborând, numai pentru a-i oferi ei impresia că urcă, spre cer…atunci, a început să vorbească…Cu rime… Cu toții rămăseseră stupefiați…cine ar fi putut spulbera realitatea atât de evidentă – că pisica jalnic de speriată era unică, specială? Bineînțeles, un eveniment ca acela, când a fost alungată din culcușul familial, iar fundița ei roz, pudrată cu mici diamante, îi fusese ruptă… Se afla pe pragul din fața ușii, singură, înfrigurată.

Atunci, prin fața casei, a trecut ceasornicarul.

Cine va mai trece acum să o salveze, cine îi va mai putea oferi echilibrul mult visat?

De ce? De ce se întâmplau toate acestea?

Deodată, ușa din față a prăvăliei s-a deschis. Un copil a intrat, alături de fratele lui mai mare.

S-a apropiat, în fugă, de Miți – de cutia muzicală. Entuziasmat, a deschis-o, însă, băiatul mai mare l-a prins de mână și, țipând la el, cu brutalitate, a dorit să-l scoată afară din acel loc. Evident, se grăbea undeva. Micul copilaș s-a împotrivit, ținând strâns în mâini un ceas de buzunar auriu, ca acela al…Ceasornicarului-Muzician. Au urmat lacrimi. Ceasul a fost spart de către fratele mai mare, care își pierduse răbdarea. Copilul, dezolat, s-a lăsat să cadă, la picioarele unui scaun, îngropându-și fața în palme.

La fel pățise și Miți. Și ceasornicarul o salvase. Trebuia.

Mă apropii și prind pisica în palme. Ea nu mă vede, dar, întorcându-și privirea dezorientată, spre dreapta, privește fix în ochii mei. O lacrimă mi-a alunecat, pe obraz. E lacrima orei 23:50. E incredibil cum trece timpul!

În ochii pisicii, m-am văzut pe mine însumi, cum nu mă mai observasem niciodată, în nicio oglindă. În ochii mei, pisica a văzut o cutiuță muzicală.

Stați puțin! O cutiuță muzicală?

Da. Pisica se afla într-o încăpere plină de rafturi înțesate cu instrumente muzicale. Pe unul dintre ele, stătea ea. Lăbuțele îi amorțiseră, de la înaintarea, prin tunel, dar, vai de mine! Nu se putea mișca! Nu putea să privească în jur! Numai drept înainte, unde, din fericire (sau, din nefericire), se afla chiar o oglindă…după cum v-am spus, ochiul meu! Pisica a văzut o cutie muzicală, una din acelea care mai apăreau, uneori, pe ecranul-perdea, de acasă. Era invizibilă? Nu o ajutau ochii? Sau…Nu era posibil! Se transformase într-o mică jucărie a copiilor, o cutiuță muzicală!

Miți era gata să izbucnească în lacrimi, dar, vai, ochii ei nu mai erau, așa că toate lacrimile au format un râu ce a provocat o inundație a tărâmului său interior, a sufletului său. De ce? Reușise să deslușească limbajul secret al ceasului. O înfruntase pe faimoasa Încălzire Globală, sfidându-i, pentru prima dată, planurile. Dobândise, astfel, măcar un strop de încredere, pentru că toate aceste lucruri aveau, oarecum, legătură cu Muzicianul-Ceasornicar, stăpânul ei. De ce se numea Muzician-Ceasornicar, nici ea nu știa prea bine…Orologiul cu pasărea aceea, cucul, sau cutiuța muzicală erau pasiunile lui. Dar, cuvântul acela, Muzică, niciodată nu i se deslușise. Cutia muzicală de acasă nu făcea decât să se deschidă, lăsând la iveală o balerină grațioasă, în costum pastelat. Cucul…nu făcea decât să ticăie. Stăpânul a încercat mereu să le repare, susținând că ar fi trebui să facă și altceva, dar, niciodată nu reușise. Ce altceva ar putea face, la o adică?

O durere ascuțită i-a acaparat toate gândurile. Își simțea mecanismul ruginit, încheieturile amorțite și ar fi vrut să țipe, să plângă, să închidă ochii și să se termine totul, ar fi vrut ca șuvoiul acela de amintiri să nu o mai chinuie, pentru că…

Acum, amintirea aceea stătea dreaptă, în fața ei. Era numai un pui. Învățase să vorbească și nu putea să scoată niciun cuvânt. Toți frații ei râdeau, o sfidau, pentru că ei, cei puternici, frumoși, alintați și lăudați erau superiori unei pisici care nu știa decât …să viseze…Asta până când, într-o zi, în prima iarnă, când văzuse fulgii aceia care semănau cu un roi de molii, coborând, numai pentru a-i oferi ei impresia că urcă, spre cer…atunci, a început să vorbească… Cu rime…Cu toții rămăseseră stupefiați… cine ar fi putut spulbera realitatea atât de evidentă – că pisica jalnic de speriată era unică, specială? Bineînțeles, un eveniment ca acela, când a fost alungată din culcușul familial, iar fundița ei roz, pudrată cu mici diamante, îi fusese ruptă… Se afla pe pragul din fața ușii, singură, înfrigurată.

Atunci, prin fața casei, a trecut ceasornicarul.

Cine va mai trece acum să o salveze, cine îi va mai putea oferi echilibrul mult visat?

De ce? De ce se întâmplau toate acestea?

Deodată, ușa din față a prăvăliei s-a deschis. Un copil a intrat, alături de fratele lui mai mare.

S-a apropiat, în fugă, de Miți – de cutia muzicală. Entuziasmat, a deschis-o, însă, băiatul mai mare l-a prins de mână și, țipând la el, cu brutalitate, a dorit să-l scoată afară din acel loc. Evident, se grăbea undeva. Micul copilaș s-a împotrivit, ținând strâns în mâini un ceas de buzunar auriu, ca acela al… Ceasornicarului-Muzician. Au urmat lacrimi. Ceasul a fost spart de către fratele mai mare, care își pierduse răbdarea. Copilul, dezolat, s-a lăsat să cadă, la picioarele unui scaun, îngropându-și fața în palme.

La fel pățise și Miți. Și ceasornicarul o salvase. Trebuia.

Trebuia să uite? Nu. Să-și reamintească, pentru că șirul de suferințe prin care am trecut ne fac să devenim…ceea ce suntem. Ne oferă curaj. Pentru că, niciodată, nu suferim singuri.

Miți știa ce avea să se întâmple. Știa că, vorbind, avea să-și piardă vocea, pentru totdeauna. Știa, pentru că micul ceas al copilului arăta ora 00:00, ora când ceasornicarul nu îndrăznea să scoată niciun cuvânt, din cauza acestei legende. Dar, a făcut o alegere.

-„ Privesc în fața mea și văd ecranul unui ceas auriu. De ce nu mă lasă al meu stăpân povestea să i-o știu?

-Salutare, spun eu, pe un ton binevoitor. Iar ceasul mă aude și-mi răspunde, căci, sufletele vorbesc în cor…”

Miți a rostit aceste cuvinte. Ultimele sale cuvinte. Nu a mai simțit nimic, apoi. Era o cutiuță muzicală. Și atât. Dar, nu una silențioasă, dintre singurele care se găseau, în acel oraș. Nu. Cuvintele sale au devenit o melodie. Sufletul lui Miți a devenit un cântec. Un imn de vitejie. De speranță. De vindecare. De eliberare.

Eu sunt Cronos. Timpul. Sufletul tuturor ceasurilor din lume. Când le priviți, să știți că vă privesc în ochi. Băiețelul din prăvălie era ceasornicarul, în copilărie. Ceasornicarul-Muzician sau Muzicianul-Ceasornicar sunt chiar eu! Da, eu.

Aveți un ceas, cu voi? Cu siguranță. Așteptați să arate o oră care nu corespunde cu realitatea. Pentru că, aceea este ora care corespunde sufletului vostru. Ora pe care a călcat Miți, atunci când îmi făcea masaj, pe umăr.

Când auziți muzica, amintiți-vă povestea unei pisici curajoase! Amintiți-vă că, acolo, este sufletul lui Miți, intact, imaculat, pur, temerar. Amintiți-vă că, numai așa, lumea poate fi schimbată și Încălzirea Globală, învinsă!

Pentru că…poezia trebuie să devină, întotdeauna, un acompaniament muzical.

Atât de multe secunde!

Atât de multe cântece!

Pierdută printre oameni

de **Andreea Irimescu**

În fiecare dimineață, ceasornicarul pleca pe ușă, iar Miți rămânea singură. Miţi obişnuia să se bucure de câte o baie caldă. Dar totuşi, de plictiseală, nu se putea abține să nu se urce pe perdele și să le zgârie cu ghearele ei ascuțite. Chiar dacă știa că nu e bine, continua să se distreze, pentru că, în fiecare zi, pe geamuri, erau perdele noi. Miți începea să se îngrijoreze de faptul că stăpânul ei pleca de acasă chiar în fiecare zi și își dorea să afle dacă este în siguranță acolo unde merge. Într-o zi, când ceasornicarul pleacă, Miți decide să se strecure afară ca să afle ce se întâmplă. A fost o zi în care ceasornicarul era grăbit și a uitat să mai încuie ușa la casă, lucru care a ajutat-o foarte mult pe pisică. Singura problemă era că Miți era o pisică destul de mică.

- Ce problemă îmi apare mie? Prea sus clanța pare să fie! exclamă Miți, gândindu-se la un mod de a rezolva situația. Un secret pe care pisica l-a ținut întotdeauna ascuns a fost că poate să se transforme în orice jucărie își dorește, dar numai pentru în interval foarte scurt de timp. Așa că a ales să se transforme într-un excavator uriaș și și-a folosit cupa pentru a apasă clanța, transformându-se înapoi după ce a ieșit.

Văzându-se în oraș, pisicii nu i-a venit să creadă cât de mare este lumea din exterior. Dar loialitatea ei nu i-a permis să se lase distrasă și a început să exploreze orașul pentru a-și găsi stăpânul.

Pe drum, Miți a observat un câine care își petrecea vremea pe străzi apropiindu-se de ea cu un aer fioros.

Pisica făcuse doi pași în spate. Prezenţa acelui câine o speria si nu știa ce să facă. Părea imposibil să treacă dar era prea departe ca să se întoarcă înapoi. Alți câini, probabil prieteni de ai lui, s-au adunat și ei în jurul pisicii. Când totul părea fără speranță, Miți a ales să se transforme într-un șoricel de jucărie și, printre picioarele câinilor, a fugit departe de ei.

Pisicuţa s-a transformat înapoi și a fugit cât a dus-o picioarele. Dar când s-a oprit, a realizat că nu știe unde a ajuns. S-a uitat în jurul ei și era înconjurată de oameni pe care nu îi cunoștea. Miți știa că dacă va striga, bătrânul ceasornicar nu o va găsi și se simțea foarte speriată. Nu cunoștea pe nimeni care ar putea să o ajute. Era clar în mintea ei. Nu a fost o idee bună să plece de acasă. O veveriță s-a apropriat de ea.

- Bună! S-a întâmplat ceva? Pari supărată! o întreabă curioasă veverița.

- S-a întâmplat ceva, recunosc. Nesăbuită eu am fost. De acasă am plecat încet și să mă întorc nu mă pricep, spuse pisica.

- Da? Te pot ajuta eu dacă vrei. Eu cunosc tot orașul! Tu nu ești pisica ceasornicarului? Te pot duce la atelierul lui!

- Dacă ai putea, oare? Ți-aş fi recunoscătoare!

- Vino după mine atunci! propuse veverița, apoi plecând împreună cu pisica.

Astfel au plecat la drum cele două prietene. Iar veveriţa nu a mințit-o pe Miți. După câteva minute de mers, au ajuns la un magazin de ceasuri. Ușa era deschisă, iar dinăuntru se aude un bătrân fredonând.

- E evident, nu mă înșel! Stăpânul meu e el! Numai vocea lui aud, din înăuntru venind! exclamă Miți bucuroasă.

- Mă bucur că te-am ajutat! spuse veveriţa. Eu trebuie să plec.

După ce s-au salutat, animaluţul a plecat. Din interiorul magazinului de ceasuri a ieșit bătrânul ceasornicar.

- Miți? Tu ești? întrebă înainte să observe pisica din fața ușii, iar când a văzut-o a luat-o în brate. Ce faci așa departe de acasă?

Pisica ar fi vrut să îi răspundă, dar a ştiut că bătrânul nu ar fi înțeles-o. Ceasornicarul a mai stat puțin la atelierul său, apoi și-a închis magazinul și, împreună cu Miți, a pornit spre casă. De multe ori, la fel şi in acea zi, stăpânul ei adormea cu zâmbetul pe buze după un masaj făcut de ea. Acest lucru îl făcea întotdeauna să uite de năzbâtiile pe care Miți le face în fiecare zi când rămâne singură. De atunci, pisicuţa nu a mai fost atât de nesigură și nu se mai ingrijora foarte des.

MINISTERUL CULTURII | Proiect realizat cu sprijinul financiar al Ministerului Culturii

POVEȘTI ÎN CULORILE COPILĂRIEI

toplița 2024 / tabăra de scriere creativă

An VIII, nr.3 / 2024

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA”

Orice act de creație implică multă muncă, răbdare, imaginație, pasiune pentru artă și un mediu stimultativ. Îți adaugi experiența, curajul și perseverența și, din aceste ingrediente, se pot naşte lucrări care durează. E o călătorie, dar nu trebuie să o faci singur.

Dacă ești pasionat de scris sau ești la început de drum ca autor, te așteptăm cu drag la Tabăra „La poale de Călimani”. Este locul unde creativitatea ta va fi dusă la următorul nivel într-o atmosferă relaxată și inspirantă.

Vă puteți anunța dorința de participare pâna la 1 octombrie 2024, ora 16,00, la acest mail: bibliotecatoplita@yahoo.com, sau la tel: 0266341237/ 0748261016.

Datorită numărului limitat de locuri disponibile, un juriu format din trei membri (Andrei Dósa, Lazăr Viorica și Țepeș Marinela) va face o selecție pe baza textelor trimise pe email.

Pe parcursul celor 5 zile, vei participa la două workshop-uri zilnice de creație – teorie și practică – sub îndrumarea atentă a poetului Andrei Dósa, recunoscut pe plan național. Cu multă răbdare și expertiză, el te va ghida în explorarea și perfecționarea stilului tău.

La finalul taberei, ne vom reuni pentru o seară de poezie, un dar special pentru iubitorii de literatură, unde vei avea ocazia să îți împărtășești creațiile în fața unui public.

Proiectul este finanțat cu sprijinul Secretariatului General al Guvernului, prin Serviciul Dezvoltare Comunitară.

Inițiator al proiectului este Biblioteca Municipală George Sbârcea Toplita.

Masa și cazarea sunt asigurate.

Locația este o pensiune modernă și atractivă din Municipiul Toplița, un mediu natural și stimulativ, propice creației.

Toplițeanu

Echipa redacțională:

Lazăr Viorica Macrina

Ujică Aurica Maria
Lung Georgeta Maria

Editat și tipărit de:
BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA” TOPLIȚA
ISSN: 2537-1606; ISSN-L 2537-1606
2024

Contact și info: **toplitera@yahoo.com**